

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית

הציון שנקשר
באהבת הארץ
מאחורי הקלעים
של הילולת רבי יהודה
בר עילאי

מרתאגללים עם הנוכחים

הללו

מנדי בלוי ושמוליק קפלן
העומדים מאחורי הפקת פודקאסט
'הללו' מבית 'צמאה',
חושפים את הסיפורים המרתקים
שמאחורי הניגונים

שכחנו מי אנחנו ומיהרנו
למסור את הר הבית
צבי יחזקאלי

מי אמר 'בא לי'
ולא קיבל?
פויקה

אל תנסו להתאים
לאחרים מכשיר שמיעה
שיחת חברים

הזקן מיהר לסעוד
עם אשתו חולת האלצהיימר
התועדות

דו משפחתיות
וילות

בנייני בוטיק

מגדלים

החל השיווק - מחירי PRESALE

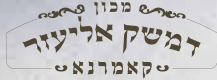
שלמו 20% בחוזה והיתרה באכילוס*

בונים לכם קהילה!

כרמי גת

—SPECIAL—

מקבוצת באמונה

ישאלתי את משיח, אימתי אתי מר? והשיב לי:
במאת הד"ר נפת שיתפרסם לימוד, ויתגלה בעולם, ויפוצו מעינותיך הוצות.

לרגל הילולת
מפרש תורת הבעש"ט
מרן רבינו הגה"ק

רבי **יצחק אייזיק מקאמרנא** זי"ע
בעל 'היכל הברכה'

יריד ספרי החסידות

מבחר ענק של כל ספרי בעל ההילולא וספרי חסידות קאמרנא מכל המהדורות
וההוצאות במחירי יריד בלעדיים שלא יחזרו שוב

לקבלת הקטלוג

שלחו מייל לכתובת:

ko556737861@gmail.com

חידוש השנה!

ישקו לראשונה הספר 'היכל החסידות'
ספרו הגדול והחדש של ב"ק מרן אדמו"ר
מקאמרנא שליט"א המכיל את יסודות תורת
הקבלה והחסידות - בלשון צה ובשפה ברורה
הספר שיאיר את עיניך בתורת החסידות!

היריד תתקיים אי"ה

באהל המרווח בחצר בניין מוסדות קאמרנא בארה"ק

כתובת: רחוב ארזי הבירה 48 ירושלים

בימים: ראשון שני פרשת אמור

ט' - י' באייר תשפ"ג

שעות פתיחה נרחבות: 17:00 - 23:00 בערב

'הטבות משמעותיות

לבאי היריד בליל ההילולא*

* החומש הק' 'היכל הברכה'
במחיר הקרן

רבית הנריב החפץ בעילום שם לזכותו ולזכות משפחתו.

* להיכלי התורה ובתי כנסת החומש הק' הנ"ל

בחינם לזיכוי הרבים
(יש להציג בלנק של בית הכנסת)

ההטבות הנ"ל
הם אך ורק
לבאים ליריד
ביום ראשון
בערב ליל
ההילולא

מוקד מכירות ארצי 02-3132252

אפשרות למשלוחים לכל חלקי הארץ

ניתן להשיג כל הספרים בחו"ל בטלפון: 718-871-8652

חבורת שיעור א' תשפ"ד נפתחת!

למדנות • רוח • נפש • מעשה

אם אתה עדיין מחפש
את המקום שלך,
נשארו מספר מקומות אחרונים!

- ♦ בתורתנו יהגה
- ♦ שיעור ד'-ה'
- ♦ תוכניות חוץ שלנו:

'מקום לשיח' ותוכניות סטודנטים

עוד
בשיח:

בוא ללמוד **תורה** ברמה גבוהה.
להיפתח לחיי אמונה **תפילה ועבודת ה'**.
להפוך את התורה ל**ממשית**.
בבית מדרש המבקש אמת כנות ומרחבים.

...

לפרטים נוספים: שחר 054-5308118

Yeshivat Siach Yizt
hak
ישיבת שיח יצחק
ע"ש הרב יצחק ברויאר ע"ה

הוא משיב רבתי, פותח את הדלת ואומר: "שלום לך
אשתי היקרה! מה הכנת היום לארוחת צהריים?" אבל
אשתי לא עונה לו.

שיחת
חברים

עם מיני יוספי

דושי: מכשיר שמיעה

ראשון, ולפטור את עצמנו מלדון לכף זכות. יהודי שמאמין באמת ש"ה'
אלוקינו ה' אחד", שיש אחדות בבריאה ואין נפרדות, הוא בוודאי יגיע גם
לעין טובה וידון כל אחד וכל דבר לכף זכות. באופן אישי, הצירוף של שני
הפסוקים האלה ממש נגע בי. תחשבו גם שיש כאן גימטריה לא רק של מילה
אחת, אלא של ריבוי מילים שיוצאות בדיוק אותו דבר:

בדיקת פגמים

חברים יקרים! אחרי שקיבלתם עול מלכות שמים ואת ההחלטה לדון
לכף זכות, אנחנו מגיעים לסיפור... מספרים שיהודי אחד היו לו כף וכך
בעיות בווגיות (אני לא יודע אם להוסיף כאן "כמקובל" או "כנהוג" או
"כמו שקורה לעיתים רחוקות" - הלוואי שלכולכם יהיה תמיד שלום בית!).
היהודי הלך ליועץ נישואין, שיעץ לו לקנות לאשתו מתנה שתהיה שימושית
עבודה על בסיס יומיומי. שתהיה מתנה מושקעת במיוחד, ושתשמח אותה
בתדירות גבוהה. כך היא תזכר כמה הוא עושה לה טוב, וכך יהיה להם צעד
משמעותי לקירוב ביניהם.

היהודי קיבל את העצה, וחשב על כך שחלק מכל מה שקשה לו ביחסים
עם אשתו זאת הבעיה שהיא לא שומעת טוב. הוא החליט להפתיע אותה
ולקנות לה מכשיר שמיעה. הוא הלך למכון שמתמחה בכך וביקש מכשיר
עבור אשתו. המומחה במכון הסביר לו שמכשיר כזה הוא לא מסוג הדברים
שקונים כמתנה בהפתעה. צריך אבחון של רופא וכמה בדיקות התאמה,
אבל היהודי לא ויתר. הוא ביקש והתחנן עד שהמומחה הסכים באופן
מיוחד לייצר מכשיר בלי לבדוק קודם את ההתאמה, אבל הייתה לו בקשה:
"אני רק צריך לדעת מאיזה מרחק היא לא שומעת, כדי לאמוד את איכות
הקושי בשמיעה. תעמוד בבית ותנסה לבדוק בדיוק מאיזה מרחק אשתך לא
שומעת".

היהודי שלנו רץ בשמחה לבצע את המשימה, הוא מגיע הביתה, פותח את
הדלת ואומר: "שלום לך אשתי היקרה! מה הכנת היום לארוחת צהריים?"
אבל אשתו לא עונה לו. הוא מתקדם עוד כמה מטרים עד לסלון ומנסה שוב:
"שלום אשתי היקרה! מה הכנת לארוחת צהריים?"
הוא לא מקבל תשובה, אז הוא מתקדם עד לפתח
המטבח, ובפעם השלישית שהוא שואל אותה, כשהוא
כבר ממש סמוך אליה ליד הסירים, הוא שומע אותה
אומרת לו: "בעלי, אמרת לך כבר פעמיים - הכנתי
היום מרק ירקות..."

אתם מבינים, הרבה פעמים במקום להסתכל על עצמנו,
אנחנו מנסים להתאים לזולת מכשיר שמיעה כזה או
אחר. תמיד יש לנו ביסוס של הרבה טענות מנומקות,
למה השני צריך להשתנות. חלק מאוד בסיסי בתרגול
איך לדון לכף זכות, היא השאלה שאדם שואל את
עצמו: "אולי בעצם הדבר שקשה לי עם הזולת, הוא
קושי שקיים בתוכי". אני לא מתכוון שאדם צריך
להתחפר בהאשמה עצמית, אלא לבדוק באופן אמיתי
אם בתוכי יש בעיה שבידי לשנות. לעומת הניסיון
לגרום לזולת להשתנות שהוא כמעט בלתי אפשרי,
ניסיון לחולל שינוי באישיות שלי זה דבר בר השגה. אם
אדם מתגייס כולו ברצון טוב למען התיקון שהוא צריך
לעבור, יש סיכוי גבוה להצלחה. זאת הצלחה שעל
ידה אדם מתחיל לדון את עצמו לכף זכות, ואז הוא גם
רואה את הזולת באור חדש. הפגמים שלו אישיהו אחר
באים בעצם לעורר אותנו ולכוון אותנו אל השליחות
האמיתית שלנו בחיים בצורה עמוקה יותר.

חברים! שנוכה, שכל אחד מאתנו יגביר את עוצמת
מכשיר השמיעה הפנימי שלו. להתבונן ולהקשיב
לעומק של המציאות המלאה כולה בטוב ה'. שנוכה
להפנים את הגימטריה הכל כך נפלאה הזאת - "שמע
ישראל ה' אלוהינו ה' אחד" = "דן את כל האדם לכף
זכות". לחיים!

שלום חברים! אשינו שאנחנו זוכים לזמן המיוחד של ספירת העומר!
השבוע אנחנו נמצאים בשבוע של ספירת הנצח, והשיא של הנצח מגיע
ביום של נצח שבנצח. העניין של נצח שבנצח מתבטא ביכולת להתמיד
בדברים טובים, ובכוח שיש לנו לנצח את כל המניעות. ניצחון על
כל המניעות הופך את הטוב שבנו לנצחי.

המילה 'ניצחון' עלולה להתפרש במונח של הכנעת אויב חיצוני.
לעומת זאת, המובן הגבוה של הניצחון הוא בפנייה כלפי פנים - להכניע
את כל מה שמונע מאתנו להיות במיטבנו. השבוע מקבלים כוח להתגבר
על החסימות שמעכבות את הנשמה הגדולה שלנו מלהופיע, וכך לזכות
ולעשות את השליחות שלנו בעולם.

תשי"ח

בימי ספירת העומר, מעבר לעבודה הפרטנית של כל ספירה, יש עבודה
גדולה ועיקרית שמלווה את כל הספירה - לדון לכף זכות ולהרבות באהבת
ישראל. כנגד מה שהיה אצל תלמידי רבי עקיבא, יש לנו עבודה חשובה -
להרבות בכבוד בין איש לרעהו.

בעניין הזה שמעתי ווארט משמעותי מאוד בשם ר' יצחק אייזיק מקאליב. ר'
יצחק אייזיק היה מייסד שושלת קאליב, והוא סבא רבה-רבה של האדמו"ר
מקאליב המפורסם של דורנו. הוא היה אומר, שהמילים "דן את כל האדם
לכף זכות" עולות לאותה גימטריה של המילים "שמע ישראל ה' אלוהינו ה'
אחד". למען ההגינות אודה שלא בדקתי את הגימטריה הזאת בעצמי, אבל
מישהו שכן בדק אמר לי שהמספר בגימטריה הוא תשי"ח.

יש כאן רמז נפלא ובעל משמעות עצומה. בעצם, ר' יצחק אייזיק אומר,
שכמו שיהודי צריך למסור את נפשו על אחדות ה', כך יהודי צריך למסור
את הנפש כדי לדון את כל אדם לכף זכות. זאת אומרת, שצריך לשים את
כל הכוח על היכולת להתגמש ולהיות יצירתי, כדי לשנות את המבט שלנו.
צריך להתאמץ כמה שיותר כדי לקנות את היכולת להסכים ולהסתכל על
דברים מזווית אחרת. לא להניח לסיטואציה כמו שהיא נראית לנו במבט

3 ימים שישנו לכם את החיים

מימי ומשה דיקמן

פסיכולוגית ומומחית בטראומה וזוגיות וניורולוג

מזמינים אתכם

לשבת סדנת אימאגו לזוגות

התרשמתם שיש לכם דינמיקות
מעגליות בלי הקשבה? האם שמתם
לב שיש אותה מריבה בסגנונות
שונים? תשתתפו אתנו בסדנת הבאה
שלנו לחוויה בלתי נשכחת של בניה,
קשר, וחלום זוגי. באווירת שבת
במלון אביב בטבריה --כשרות מהדרין

יוני 15-17 פרשת קרח

המחיר לזוג ₪3,700
(אפשרות לתשלומים)

לנרשמים עד 15/5
₪3,300

הרב דר אברהם טורסקי:
אני מכיר את עבודתה
המצוינת של מימי, ואני
מאמין שהסדנת שלה מאד
חשובה. במיוחד בימינו
כשיצובחנה של המשפחה
נחלשת כל כך."

הרב אהרון בינה, ראש
ישיבת נתיב אריה: "אני
מכיר ונבדתי עם מימי
למעלה 20 שנה. צפיתי בה
הופכת גם קשיים מאד
גדולים להצלחות. אני
מתרשם לא רק מהמקצועיות
של מימי, אלא גם מראת
שמים שלה. הסדנת הזאת
חשובה לכל בית ישראל."

לרישום ולפרטים נוספים תתקשרו
ל: 054-755-4228

למידע על הסדנה
www.mimidickman.com

אלעד

וייב של התיישבות צעירה

פינוקים של עיר ותיקה

הקהילה הדתית הלאומית
בתנופה עצומה!

הרשמו להגרלת
דירה בהנחה
עד לתאריך 7.5.23

מרכזים
מסחריים

מגוון שירותים
עירוניים

סניפים של
עזרא ואריאל

פארקים
ומרחבים ירוקים

מוסדות חינוך
איכותיים

◆ מעונות אמונה ◆ גנים ובתי ספר ממ"ד ◆ ישיבת תיכונית 'עתידי' ראשית חכמה ◆ אולפנת נחלה דרכא ◆ מוסדות מוריה

כנסו לוייב ותתפנקו באלעד

מחירים אטרקטיביים במיוחד!

צבי יחזקאלי

מעולם לא ראיתי באולפני התקשורת או בכל פלטפורמת מלחמת המילים ברשתות, אדם שלפנתע תוך כדי ויכוח נכנע, הרים ידיים ואמר לזה שמולו: וואלה השתכנעת, אתה צודק

הזיכרון של העצמיות

שרציתי להסביר לו מהשכל העיתונאי מה המצב, עצרתי. זכרתי את הברור בהתבודדות. זו לא מלחמה על מה שזה נראה. זה קרב בין יהדות לישראליות. בין זהות דתית בת ארבעת אלפים שנה לבין זהות לאומית בת פחות ממאה שנה. מלחמה על ההגדרה - מי אתה? האם אתה יהודי או רק ישראלי. האם אתה חי בהגדרה הפנימית שלך או בהגדרה של איך שמגדירים אותך בעולם (בעולם המערבי, אצל הערבים אנחנו עדיין יהודים), האם אתה כמו כולם בעולם או יותר כמו הסבא והסבתא שלך?

הקרב כאן הוא על זהות, על השאלה הראשונה והבסיסית: מי אתה? וכאן עולה תשובה מעניינת. זה לא עניין של מחנות. אתה לא חייב להשתייך לאף אחד בקרבות הרחוב, אלא רק להגדיר לעצמך מי אתה ומה המטרה שלך. אם אתה קודם כל יהודי אז אתה גם ישראלי, בין אם אתה גר כאן או בארצות הברית. אבל אם אתה קודם כל ישראלי, סביר להניח שהזהות הזו תמחק את היהדות בהליכה אל כל מיני דגמים שחושבים שדת זה דבר שנעלם מהעולם.

לא אצל יהודים. זה לחלוטין לא קשור לקיום מצוות או לאמירת הלל כן או לא בבית הכנסת ביום העצמאות. זה קשור אם אתה רואה את בית הכנסת כמקום הכינוס שלך. על איזו זהות אתה רוצה לשמור, או יותר נכון: איזו זהות שמרה עליך יותר? היהדות היתה ללא ישראליות זה אלפיים שנה. ישראליות לא תתקיים ללא יהדות. יש כאן סיבה ותוצאה. זה הזיכרון ביום הזה. יום הזיכרון הוא לחללי צה"ל ופעולות הטרור, וזיכרון נוסף הוא שאויבינו רצו להילחם ביהדות שלנו. לעומת זאת את התעודה הכחולה הישראלית הם אפילו מעדיפים לשאת, זה שווה להם.

יהדות היא האויב שלהם, זו התזכורת שלי ביום הזיכרון. אני זוכר שהעצמאות שלנו היא בגלל העצמיות שלנו, לא בגלל שאיזו מעצמה הקיפה באיזה גבול איזה לאום עם אוכל מיוחד וצבעים על הדגל. העצמיות שלנו זה יציאת מצרים, הר סיני, המן, השואה והמלחמה כאן. זו הנשמה שלי. ולכן ביום העצמאות אני נזכר בעצמיות ושמת, ללא קשר איך המדינה מתפקדת (שזה עוד מרחב כואב וקשה). אני יודע שהמדינה כרגע היא ההגדרה הכי מציאותית ליהדות שלי ולשמירתה מפני מחיקתה על ידי אויבנו.

השורש מחזק אותי, ואילו המציאות של כן דגל-לא דגל, כן רפורמה או לא - מחלישה אותי. זה היה תמיד. אם היינו זוכרים את עצמיותנו, לא היינו ממהרים לתת את מפתחות הר הבית לאלו שנלחמים בנו, ובטח לא לנהוג חסד בארגוני הטרור שמדברים בערבית את האמת, שלא נשמעת בתרגום לעברית. זה הקרב. זה העימות. הוא בתוכי, בין יום הזיכרון ליום העצמאות, בין ירושלים לתל אביב.

אין צורך לבחור צד ולצאת למלחמה, אלא לבחור תודעה ולצאת להתבוננות: האם מעצבים לי את התודעה מהמסכים או שאני בהתבודדות, בראייה היסטורית ארוכת שנים, מבין מה הולך כאן. האם אני שייך לנותנים או ללוקחים? למפרקי הערכים או בוני הערכים? כן, הברור הזה לא פשוט. זה לא מוביל לשום מחנה ברור אלא לאותן מסקנות עתיקות. השם איתנו. אנחנו יהודים. זה קרה בכל שנות קיומנו ועובר עלינו כעת.

וברוח מסכת סוטה (הדף היומי), עוד לפני שנגיע לדף האחרון, ניזכר: המצב הוא כאוס כדי שנבין שאין לנו על מי לסמוך אלא על אבינו שבשמיים. משם תלך באיזו דרך שתבחר, וכולנו הולכים לאותו מקום. העניין הוא לא להתברבר.

בשבוע האחרון שמעתי את השאלה 'מה יהיה?' כמעט מכל אדם שפגשתי. 'לאן זה הולך?', בנימה של ייאוש. השבוע זה היה חזק יותר. יום הזיכרון ויום העצמאות, וברקע קרבות על הדגל, על הזיכרון, ומלחמת פירוק נגד הממשלה. פירוק של כל מוסכמה. זו גם מלחמה על הדגל ועל הזיכרון וגם על העתיד. זה עולה מכל מסך ומכל מבט ברחוב, כך אני מרגיש כשמסתכלים עלי ברחוב. הכיפה והזקן, והחלוקה לשני מחנות. מציאות חדה וכואבת. בתוכי אני מסרב לחיות את החלוקה הזו, וכעת אני מתפנה לבדוק: מה קורה פה? על מה המריבה ואיפה אני בתוכה?

אז קודם כל, גם אני מופתע מהמלחמה ברחובות, מהשפה והשנאה כלפי מי שלא חושב אותו דבר. אבל המילים מעידות על מה שכנראה נצבר בבטן זה זמן רב. זה ברור כואב כמו בני זוג שהשכילו לבנות בית לתפארת וכעת הם בודקים את האהבה ואת המשותף, אחרי שהילדים גדלו.

בתור מי שחי בתוך התקשורת, אני לא מהמתווכחים. לא מאלה שמטיפים במי לתמוך. יש כאלה שעושים את זה יותר טוב ממני ולעיתים יותר חד, כואב ופוגע. אני לא שם. אני לא טוב בזה. מאז שחזרתי בתשובה, אני ממשיך לעבוד כעיתונאי שרואה את העולם הערבי, את הטרור ואת שכנינו, ובוזה זה נגמר. דעתי לא ממש חשובה, אין לי עניין להילחם באף יהודי, אלא דווקא לספר לו איך אני רואה את העולם ומה אני מרגיש. אולי בעזרת השם יהיה כאן הרהור של תשובה שישנה את הכל, כמו שזה קרה אצלי.

מעולם לא ראיתי באולפני התקשורת או בכל פלטפורמת מלחמת המילים ברשתות, אדם שלפנתע תוך כדי ויכוח נכנע, הרים ידיים ואמר לזה שמולו: וואלה השתכנעת, אתה צודק. זה לא קורה בזירות התגוששות, זה קורה כשאדם נמצא עם עצמו בנקודת בחירה, התבוננות, סקירה של ההיסטוריה והבנת המצב. תכלס, בהתבודדות. ברגע שגיבוש הדעות הוא תוצאה של שיפוט בתחרות התקשורת אז זה כבר לא אמיתי. זה לא שייך אלי.

בתחילת חיי הבוגרים, גיבשתי את דעותיי על המצב הפוליטי ועל המציאות מההבנה שלי את המציאות דרך התקשורת. כשהתבגרתי מעט, בדקתי בעצמי את מה שסיפרו לי בעיתונים או מה שלמדתי באוניברסיטה. הלכתי בעצמי לחיות עם ערבים ולשמע מה הם אומרים ולא מה אומרים עליהם. אותו דבר קרה כשבדקתי למה אנחנו בכלל נמצאים כאן בארץ ישראל, למה שונאים אותנו כל כך ועל מה בעצם אנחנו נלחמים כאן.

המפגש עם הנשמה היהודית של עצמי, עם התורה והמצוות, הוביל אותי לראות את הדברים במציאות לא רק דרך השכל, אלא דרך הלב היהודי שאיתו נולדתי. אז גם במקרה של מלחמת הרחוב של הרפורמה, אני עוצר רגע להתבונן. לא לגבש את דעותיי מהמזון המועדב שמציעה התקשורת אלא לשאול היכן קיים השורש של המזון.

את הבחירות שלי אני עושה מול הקדוש ברוך הוא בהתבודדות שעיקרה לדבר עם השם על מה אני מרגיש, חושב ורואה לנכון. אחר כך הלב היהודי בדרכו האיטית והאמיתית מוביל לתשובה, שהיא בדרך כלל פחות פופולרית ויותר אמיתית.

אז מה הולך כאן? שאל אותי חבר ערבי שכלל לא הבין מדוע יהודים יוצאים מגדרם לריב על בתי משפט ומינוי שופטים. שניה שלפני

מתנה
מלאת ערך
לילד שלכם

מדע וטבע

אולם ואלואו האזין אחר!

כל הסיבות לעשות מנוי למגזין <<

- ✓ הנגשה חווייתית, נעימה וכיפית לילדים
- ✓ חומרים מקוריים ומותאמים להשקפת עולמנו
- ✓ ארכיאולוגיה, חקלאות, צינות וארץ ישראל שמחברים את ילדינו לאהבת הארץ
- ✓ מאגר כותבים מהשורה הראשונה מעולם המדע והטבע
- ✓ חוויית קריאה מהחלל ועד מעמקי הים המסתוריים

הצטרפו לאלפי המשפחות שכבר מנויות!

חפשו בגוגל: מגזין מדע וטבע או חייגו 8980*

מנויים לאותיות וילדים? אתם כבר מקבלים את מגזין מדע וטבע! אין צורך בהרשמה

צבא לשם שמיים

פרץ איינהורן

אתה לא צבוע!!!

ושאתם באמת בצוותא עם הבורא ברוך הוא בכל כתיבה בשבת ביומן מבצעים, ואתם בצוותא עם הבורא ברוך הוא בכל תפילה ביחיד כשאין ברידה, ובכל תפילה ערבית שלא יכולתם להתפלל כי באמת הייתם באמצע פעילות מבצעית שוחקת של לילות וימים, ואתם לא באמת מאמינים שלהניח תפילין בצהריים כי לא ישנתם כל הלילה ועוד שעה אתם עולים עוד פעם לעוד שמירה ואחר כך בערב מתארגנים לעוד מרחב או לעוד סיור, וכיין לבין גם אתם צריכים לחטוף קצת אוכל כדי לחיות, אתם בסוף בני אדם, ולפעמים גם נדחפת איזו תורנות מטבח או משימה אחרת...

אני אומר לך ולכם: אם לא תתחילו להפנים שהעשייה הצבאית היא קודש קודש ובפקודה מקודקוד עולם אתם מצווים לפעמים לחלל שבת, להתפלל ביחיד, לוותר על הלימוד הקבוע וללמוד יותר טוב את המפה של הניווט ואת כל מה שצריך להכין לפעילות המבצעית, ואתם מצווים לפעמים לוותר על תפילה ואתם מצווים גם לנוח ולאכול כדי לא להתמוטט. אם לא תפנימו את זה - כולכם, אבל כולכם, תמשיכו להרגיש חולשה רוחנית בצבא ולהרגיש צבועים, וכולכם תמשיכו להרגיש רחוקים מהשם יתברך ובלי כוחות להמשיך לחתום בצבא ובלי כוחות לחזור לישיבה ללמוד תורה.

כל זה לא היה קורה אם אתה ומאות ואלפי החברים שלכם הייתם מבינים שאת רוב הדברים שאתם עושים במסירות נפש - זה בדיוק מה שהשם יתברך מצווה אתכם לעשות. כי אם הייתם מפנימים את זה, אז הייתם מרגישים עם השם יתברך ובצוותא איתו יתברך כל היום ממש - בשמירות, בסיוורים, בכתיבה בשבת, בתפילות ביחיד ובלי התפילות ובשבתות לחצאין, ולא הייתם מרגישים צבועים!!! הייתם מרגישים בטוחים בהשם יתברך וממש שמחים בעבודתו, והייתם זוכרים כל הזמן שאתם סך הכל צריכים לשים לב ולדקדק בהלכה ולהיות בקשר עם הרבנים, ולהתאמץ להיות אמיתיים וישרים ולבחון כל מקרה לגופו - מתי באמת אתם פטורים מהמצווה כי אתם באמת עסוקים במצווה ומתי זה באמת רק חולשה.

מי שזוכה לחיות בוודאות שכל העשייה הצבאית שלו זה קודש קודש של מסירות נפש 24/7 לטובת כלל ישראל - הוא לא מרגיש צבוע!!! הוא מרגיש טהור!!! ודע לך אחי המתוק שכל אחת מתפללת להשם יתברך להתחתן עם מישהו טהור ועובד השם יתברך במסירות נפש, ואז אפשר באמת להמשיך מתוך יראת שמים טהורה לחתום עוד קצת או לחזור לישיבה וללמוד תורה באותה מסירות נפש טהורה בשם כל ישראל.

רק חזק ואמץ מאוד אחי היקר והאהוב, ובבקשה תשמור על קשר!

מעייפות. שחרית של שבת במניין, או אפילו בלי - מה זה? גג של הגג 20 דקות כולל מוסף וקידוש, מנחה ביחיד, ערבית - יום כן, יום לא - לפעמים זה מוצדק כי אנחנו באמת בפעילות מבצעית, ולפעמים סתם. נמאס לי כבר להיות צבוע, כאילו אני משחק עם הקב"ה איך שבא לי.

ועכשיו, בתפקיד שלי בתור קצין, אני באמת בקושי ישן, לחץ מטורף, היה קצין נוסף שהיה איתי ועכשיו עזב, ובפועל אני גם עם המחלקה שלי וגם ממלא את מקומו. ועכשיו, שחרית ביחיד - 10 דקות והגזמתי. מנחה וערבית - יומיים לא, יום כן. שבתות - כל הזמן זמין בפלאפון. אני בכוננות.

לפעמים זה באמת מבצעי, אבל לפעמים מתקשרים אלי בשביל אוכל לעמדות. מתי פעם אחרונה קמתי לתפילת שחרית במניין בשבת בבוקר?? אולי לפני חודש וחצי. התפקיד הזה פשוט גומר עלי, ובגלל זה אני גם לא רוצה להמשיך. מנסים ללחוץ עלי להמשיך לחתום כי ברוך השם אני מתפקד טוב מבחינה צבאית, אבל בפנים עמוק אני פשוט גמור נפשית ורוחנית. אני מרגיש צבוע לגמרי.

אני מת לחזור לטירונות. דחפתי את כל החברה לתפילות, הרמתי בזמירות שבת את כל הפלוגה, הייתי גבאי, קראתי בתורה - הרגשתי נפלא. והיום, אני נלחם על השבת שלי. אני לא מחלל שבת, חס ושלום, אבל כל הזמן פלאפון וקשר, וכשצריך, כמוכון, כמעט כל השבת הקפצות וסיוורים, וקשה לי עם זה ממש שהחיילים הדתיים שלי פוגשים קצין סמרטוט מבחינה רוחנית. הם לא רואים אותי איתם במניינים, הם יודעים שאני מפקד מקצוען, אבל מבחינת יראת שמים, לא נראה לי שסומכים עלי יותר מדי ובצדק. אתה יודע פרץ אחי, אני גם רוצה להתחתן - מי תרצה אותי? ועכשיו לחזור לישיבה? ממש אין לי מוטיבציה. נראה לי שאני לא ראוי וגם לא מסוגל ללמוד תורה יום שלם. בקיצור: אני קרוע. תודה רבה שאתה מקשיב לי, אשמח לעצות!

חשוב לי לשתף אתכם מה בחסד השם יתברך עניתם לי:

אחי אהובי, אתה יודע מה הבעיה העיקרית שלך ושל עוד מאות ואלפי חיילים?

אתה ואתם לא באמת מאמינים שהעשייה הצבאית זה ממש עבודת השם יתברך וזאת מצווה ששקולה כנגד כל המצוות, ואתם לא באמת מאמינים שזה ציווי אלוהי ושליחות אלוהית,

חיילים יקרים ואהובים, באחת השבתות האחרונות זכיתי שניגש אלי קצין אחרי התפילה. אין דבר שיותר משמח אותי מחיילים שפונים אלי, שואלים שאלות ומתייעצים. הכי משמחים ומרגשים אותי הם אותם קצינים וחיילים שמתקשרים בשעות הקטנות של הלילה. אני תמיד אומר לחיילים: בבקשה תתקשרו חופשי! אני לא רב! אני חבר שלכם לעבודת השם יתברך!

נחזור לקצין שזכיתי שהוא פנה אלי. הקצין, בוגר ישיבת הסדר, ביקש לדבר איתי שיחה אישית (כמובן שביקשתי ממנו רשות לשתף אתכם) וסיפר: אני כבר כמעט שלוש שנים בצבא חתמתי עוד כדי לזכות ולהיות גם קצין, עוד מעט אני חוזר לישיבה וממש אין לי מוטיבציה לחזור ללמוד תורה כל היום. אמנם הייתי ברוב השירות הצבאי במסגרת של ההסדר, אבל גם עכשיו בתפקיד וגם קודם לכן פשוט הרגשתי צבוע! בטייננות הכל היה נפלא: תפילות, ברכות, שבתות, לימוד תורה. באימון מתקדם יחד עם העומס של הפקודות והמשימות התחילה ירידה קלה:

תפילות יותר מקוצרות, ברכות בחטף או שלפעמים קצת שוכחים, בשבתות - בעיקר ארוחות ושינה, כמעט בלי לימוד תורה. ואז הגיע השלב של הקו שבאמת פירק אותי, זה התחיל ממש להציק לי: אתה יודע איך זה, בשבת אתה ממש כותב כי אתה צריך וחייב למלא יומן מבצעים, אתה מדבר בקשר, עולה לסיור של 8 שעות בגיזרה, אתה חוזר מהסיור ומת

בסדר

שמיניט? בוא להתמלא בתורה לפני הגיוס ב

עז ותעצמות

ישיבה חדשה מבית צל"ש

כחלק ממרכז רוחני לחיילים של צל"ש

בחודש אלול הקרוב תיפתח, בעז"ה, ישיבה ברעננה בראשות הרב פרץ איינהורן

אחשב מקום הפסקה 12 והתגייס לסיור צבאי ואילו אני נתן גישה ליומני

יחס אישי ואווירה משפחתית

לאורך כל השירות הצבאי

לימוד תורה בשמחה

אחי, אחשבה לזכור את אלוהים שימנה את המסע והכאשר

יחד נתחבר לתורת חיים שתבנה את האישיות שלנו במידות טובות ובהנהגת ישראל.

תשובת הדור תלויה בדבר אחד

איתי אסמן

אסור להתרגל למציאות הזו. יש להוציא את ביקורת המקרא ממשרד החינוך, להפסיק את ההסתה נגד הדת באקדמיה. יש למחות ולא לשתוק. השתיקה הזו מזיקה, היא מקבעת בציור של כל חילוני שכל הדתיים הם הזויים ומושחתים, כחילוני לשעבר שנשבה בעולם השקרים הזה אני פונה אליכם להתלונן ולא לשתוק. הגיע זמן לשים סוף לדמוניזציה הזו. גם במחאה הנוכחית בקמפיין "סיפור של שפחה" ובשליט חוצות שמציגים את הדתיים והחרדים כמדירי נשים, יש להילחם נגד השקר הזה משום שהחילוני המצוי מאמין לזה שאשה דתייה היא מסכנה ושבעלה הדתי כופה אותה להיות בבית כמו שפחה, איך אפשר לשתוק על השקר הזה? איך אפשר לקרב דור כזה לתורה בלי שמוציאים לו את כל הציור המשובש ששתלו לו במח? חז"ל אומרים "יבוא טוב ויקבל טוב מוטוב לטובים. יבוא טוב זה משה, ויקבל טוב זו תורה, מוטוב זה הקב"ה, לטובים אלו ישראל" והמערכות הציבוריות מחנכות בדיוק הפוך "יבואו הרבנים הרעים וימציאו תורה ומצוות רעים מאל רע לעם ישראל שהוא רע". העובדה שנשארו אנשים עם תודעה יהודית בריאה בעם ישראל למרות כל הרעל הארסי זהו נס גלוי. לא רק התורה והדתיים מותקפים אלא כל ערכי היסוד של האומה. איך אפשר להיות פטריט כאשר הלאומיות הפכה לשם נרדף לפשיזם? איך אפשר לרצות להקים משפחה כאשר אומרים שהיא מוסד מדכא? איך אפשר לרצות להביא ילדים כאשר מציירים את האנושות כגורם מדכא?

הילד אמר לנו: כל הדתיים גנבים

הניסיון של השמאל לצייר את הכול כרע חייב להיפסק. הרעיון הזה קודם לכל רעיונות הקירוב (החשובים!), משום שכאשר הדתיים נתפסים כרעים אי אפשר לקבל מהם שום טוב, שינוי התודעה הציבורית צריך להיות ראשית לכל על ידי ניקוי הרעלים. המחאה מול הרע תברר את הטוב בקרבנו פנימה, היא רק תחזק בנו את האור, המושגים שלנו יתבררו ויהיה לנו עמוד שדרה. האחריות למחאה נגד השקר מוטלת על כל אזרח בישראל בכל מקום שהוא- באקדמיה, במילואים, במקום העבודה וגם מהבית. חשוב להדגיש שהפרכת השקרים באה מתוך אהבת ישראל, נלחם ברע מתוך אהבה אבל לא נסכים להמשיך עם ההסתה. יש כאלו שצריך למחות נגדם בתקיפות ויש כאלו שיש להפריך להם את השקרים בהסברה בנחת, שכל אחד יפעל על פי חוכמתו. רק אחרי שנאמן בטוב הגדול שיש בעם ישראל ונבין שהפרכת השקרים הם גופי תורה בתשובת הדור, נוכל לקרב אותו באמת. ובע"ה אנחנו מאמינים שיהיה כאן טוב.

אנחנו נמצאים בתקופה לא פשוטה בגאולה, כל פעם שנדמה לנו שאנחנו מתקדמים, יש נסיגה, כל פעם שיש תחושה שניצחנו - יש הפסד. האמת, שמי שחוזר בתשובה מכיר את התחושה הזו היטב. בהתחלה יש כל הזמן נפילות, יש דמיון שהכל הסתדר ואז מגיעה נפילה, אבל ממשכים וממשיכים, יונקים כוחות מהעתיד ולא רק מהעבר, מהאמונה שה' נותן כוחות ולא מעמיד אדם בניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו, על אחת כמה וכמה שהוא לא יעמיד את האומה בניסיון שהיא לא יכולה לעמוד בו.

בעל תשובה לפעמים נופל ולא מצליח לא בגלל בעיות רוחניות אלא בגלל עניינים גשמיים, הרב קוק כותב באורות התשובה שלפעמים מתאמצים לתקן את המעשים ולא מצליחים "וסיבת הדבר הוא שהחסרון מונח באיזו חולשה גופנית, או בחסרון ידיעה והתרגלות בענייני העולם והחיים, ואז הם הם גופי תורה". לפעמים הדתיים רוצים להחזיר בתשובה את עם ישראל, ופועלים בכל מיני פעולות שנובעות מלב טהור כמו דוכני תפילין או דוכני קפה ומאפה וכן כנסי הידברות, אבל משהו לא עובד, הדבר פועל על יחידים אך לא על האומה וצריך לשאול מה הבעיה. מאחר והגעתי מהמגור החילוני, וגם ממחנה השמאל, ברצוני לומר דברים שחשוב לדעת והם הם גופי תורה.

הניסיון לקרב יהודים לתורה קשה מאוד בדורנו, בגלל שטיפת מח מתמדת שכל חילוני עובר מגיל קטן במערכת החינוך ובתקשורת, לא רק כלפי הדת אלא גם כלפי הדתיים. סיפר לי מכר "כשהייתי בכיתה ד' הייתה לנו פעולה בתנועת נוער, והמדריך אמר שצריך להחזיר את עם ישראל בתשובה. אני וחבר שלי הבנו שצריך לפעול, אז בסוף הפעולה הלכנו לילד בלי כיפה בגינה ושאלנו אותו אם הוא רוצה לחזור בתשובה. אז הילד אמר לנו "לא. כי כל הדתיים גנבים", הייתי כל כך בהלם, שתוכנית ההחזרה בתשובה שלי ירדה מהפרק באותו רגע". הסיפור הזה הוא סיפורו של המגור הדתי והחרדי. כשאנחנו הולכים להסביר למישהו את טעמי המצוות וכמה התורה מתוקה, והציור שיש לו בראש הוא שהדתיים גנבים והחרדים מושחתים, כמעט שום אור לא יכול להיכנס לתוך נשמתו. תודעת הרעל הזו חזקה יותר מכל דבר תורה שנגיד לו.

אני כמובן בעד דוכני תפילין ובעד כנסי הידברות, אבל יש כאן משהו שצריך לעשות לפני כל פעולות הקירוב - להפריך את השקרים. הגיע הזמן לומר "עד כאן". בכל תוכניות ההסתה נגד הדתיים בטלוויזיה יש להגיש תלונות,

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת ווטאפ של טיפ יומי לקירוב נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

רוצים להצטרף לפעילות בצעירי הנני? אחיה 054-3138066

תוכנית הכשרה
נפתחת בצפון

10 מפגשי ערב, אחת לשבועיים
בימי רביעי בחיפה
פתחה - י"ט אייר, 10.5

**חדש!
עכשיו גם
בצפון**

לפרטים נוספים
הורשמה מסוכסדת:
שמואל 054-3331367
עלמא 055-8836444

הנני

בית המדרש לשליחות

בנשיאות הרב שמואל אליהו שליט"א
מבית ראש יהודי והדר להדר

אומרים אהוב, אהאמן ואקרז

הם לעגו לו, קולות הסונטים הדהדו באזניו, לא תבוא הנה, לא תבוא... אינך מסוגל, וגם אינך ראוי. ומי אתה בכלל? אתה שנקחת מאחר הצאן? אך הוא אור בביטחון חלציו, והשקיט את הקולות שאיימו להקטינו. הוא הסיר את העורים וגם את הפסחים, ונגע בצנינו, ויכל לה - והנצח זו ירושלים.

הם נאספו שם שארית הפליטה הבאים מהשבי, עם זרובל בן שאלתיאל וישוע בן יוצדק, ועל אף האימה מעמי הארץ והקולות המרפים, מבית ומחוץ יסדו יסוד ואחר בנו את הבניין. קולות החצוצרות התמזגו עם קולות המצלתיים וגברו על קולות הככי, שירת הלויים נישאה ורוממה גם הלבבות אל על לנצח על מלאכת בית ה'.

שקשוק גלגלי הרכבות התערבב עם תמרות העשן שעלו בסערת נשמות השמימה וילדה אחת קטנה ביקשה מאחותה אנא תני לי לראות מהחריץ של הקרון את ירושלים. צחוק אחותה איים לשתק בחוסר אמונה 'אתן לך לראות', אמרה 'כשגיע לירושלים', אך 'לא' פקד האב ששעות ספורות אחר כך נעקד אף הוא על המזבח 'תני לה לראות כי זו כן זו, זו הדרך לירושלים'.

עמד הצנחן מול הכותל מכל מחלקתו רק אחד, ועימו עמדו שורות שורות של דורות חוליות בשרשרת הדורות, וקול בכיו התמזג עם קולו של שופר ובין רסיסי דמעותיו לחש אמן על ברכת ההחינו, כי שוב עומדות היו רגלינו בשערייך ירושלים

ועם ניצחון הצנחנים בכוחו של נצח ישראל ניתן הכוח לעשות חיל והר הבית שוב היה בידינו.

ספירה

חסד • גבורה • תפארת • נצח • חוד • יסוד • מלכות

העומר

עבודת הספירות בנפש האדם

ממניעות פנימיות וחיצוניות ועומד נכון לנצח על מלאכת בית ה' ושוב לבנות עם משיח צדקנו את בית המקדש.

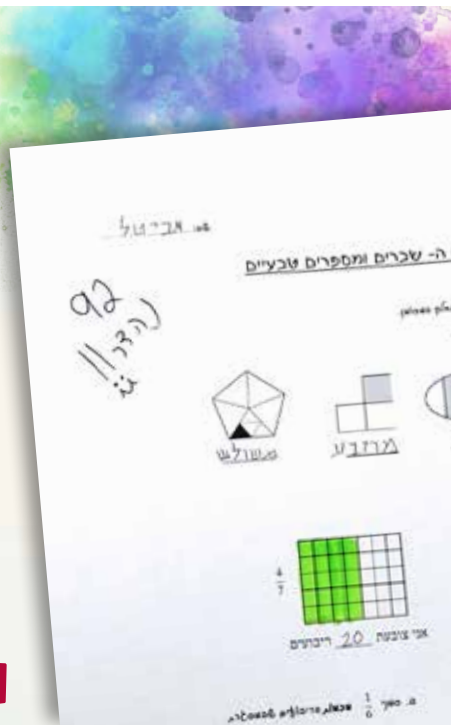
ומה שנכון בכלל, נכון גם בפרט. ספירת הנצח מחברת אותנו לרצף שלא ניתן להפסקה, זה הכוח לקחת את כל התובנות וההרגשות, ולהתחיל לממש אותן בפועל ממש, לטכס עצה של כליות יועצות ולא להתפעל מכל מניע ומעכב, הכוח להרים את רגל הימין ולקחת צעד אחד קדימה, מתוך ביטחון עצמי מתוקן שיונק את כוחו אך ורק מתוך בטחון בה', כדי לשנות את פני המציאות לנצח נצחים.

[מקורות לעיון ולהעמקה: ספר שמואל ב', ז', ספר עזרא ג', תניא אגה"ק ט"ו, הרב יצחק גינזבורג "הנפש", נצח-בטחון.]

ומהו הפרק הבא - מי יזכה לכתוב? עוד חוליה בנצח של עם של נצח - שלא מפחד במקום של נצח זו ירושלים ומטכס עצה ולא נרתע

כעורה לחינוך מיוחד אני רואה איך כל הצלחה היא ניצחון

בואו ללמוד מקצוע משנה חיים בהרצוג

תואר ראשון בהוראת חינוך מיוחד

תעודה מקצועית ויישומית*

פסור מתשלום על קורסי החובה באנגלית

שנה ראשונה חנם ומלגות ייחודיות לזכאים

להגיע לימודים באמצעות מערך הסעות בפריסה ארצית

תוכנית המקנה תואר בשלוש שנים, ובתים

אפשרות לתעודות יישומיות בנוסף לתואר

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

תואר ראשון B.Ed. חינוך מיוחד | לשון עברית | אנגלית | ספרות | גיאוגרפיה | ארזות | מתמטיקה | תושבי' | מדעי החשבון | מדעי הטבע | היסטוריה | לימודי איי | תקשורת | תנ"ך | מחשבת ישראל | תעודת הוראה מותאמת בעברית ובחשבו, או תעודת מתמחה בשניים התחנותיים - רשמיים, או תעודת מתמחה בלקיטת למידה מרובות | אפשרות להרחבה לתעודת אבחון רידיקטי

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

ספיריט+

כל הפלוסים בבר מים אחד

MILLERPOINT

מאושר לשימוש בשבת ובחג במים החמים והקרים

רק 1-

₪ 2,390

במקום 2,690 ₪

הזמינו עכשיו *5018

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30 בתוקף עד 30.04.23 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | המחיר הקודם של המוצרים שבמבצע היה בתוקף לפחות יום | ס.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמיל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

MILLERPOINT

מיניבר אלפא פלוס

מאושר
לשימוש
בשבת ובחג
במים החמים
והקרים

₪ **1,390**
במקום 1,590 ₪

הזמינו עכשיו *5018

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00 בתוקף עד 30.04.23 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | המחיר הקודם של המוצרים שבמבצע היה בתוקף לפחות יום | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

הללו

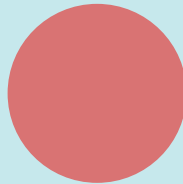
שמעו ותחדו בשמכם

המלחין של 'הושיעה'
שנפטר ביום ההקלטות,
זעקת 'הנשמה יורדת'
של שולי רנד, וניגון
'רחמנא' שהרעיד את
חודש אלול. **מנדי**
בלוי ושמוליק קפלן
העומדים מאחורי הפקת
פודקאסט 'הללו'
מבית 'צמאה' שמביא
את הסיפורים שמאחורי
הניגונים החסידיים,
משתפים מאחורי
הקלעים של תחנת הדלק
הרוחני שזוכה לעשרות
אלפי מאזינים

אבי טאוב

45:07

-22:13

ולכל מקום, הפכו אנשים רבים מצרכנים ליצרנים של תוכן. כאלה הם מנדי בלוי (25) ושמוליק קפלן (29), שני חסידי חב"ד מוכשרים ומסורים, היוצרים והמפיקים של הפודקאסט המתחקה אחרי סיפורי היצירה וההשראה של הניגונים העתיקים. ישבתי איתם לשיחת עומק, כדי לנסות ולדלות מהם כמה תובנות בתור כאלו שמומחים ביצירת קשב.

"עולם הניגון החסידי הוא ענק. ניגונים

להתחבר באפיק נוסף לקהל הישראלי בכלל ולמאותגרי הקשב בפרט, יצא לדרך פודקאסט ('הקפת' בעברית) 'הללו' בו נחשפים המאזינים לסיפורים מעניינים מאחורי עולם הניגונים החסידיים.

בניגוד למגבלת השידורים של תחנות הרדיו, הרי מאז חלה המהפכה בתחום תעבורת המידע הדיגיטלי ('סטרימינג' בלע"ז), שאפשרה לכל אחד ואחת להקליט בביתו הקט תוכניות מגוונות ולהעלות אותן לשידור מכל מקום

שנים האחרונות הפך 'צמאה', בניהולם של הרב משה וברכה שילת, למותג- על שחותמו מוטבע על שלל יצירות חסידיות המונגשות לכלל הציבור בישראל, החל משבוע החסידות השנתי בבנייני האומה, דרך שיעורים, ספרים והתועדויות ועד לפרויקט הניגונים החסידיים במעטפת ישראלית עכשווית. כדי

בעיניי, היופי בניגון של רבי לוי יצחק שהוא מוציא את האורות של

השמחה הכי גדולה מתוך התהום הכי עמוקה. וזו באמת גם האמירה של החסידות בדור שלנו - לבוא ולהגיד: גם אם אתה נמצא במקום הכי נמוך, יש לך שם שליחות - להאיר, להביא אלוקות ולהביא את הנקודה ששייכת לאותו המקום. אתה לא צריך עכשיו להיות במקום אחר. אנחנו בדור של תחלופת-נתונים כל כך מהירה, שהתודעה שלנו כל הזמן מבקשת לא להיות כאן, ונוכחות היא דבר מאוד גדול, ונוכחות ושמחה באות ביחד. אז מתוך נוכחות מגיעה שמחה (עקיבא, ניגון לרבי לוי יצחק)

הזה שמתמלא במילים ובתוכן".

התכנית לבורניים בלבד

זה נכון שפודקאסט ממלא את הראש כשאתה שוטף כלים או רץ, ואתה חייב לשמוע משהו. בסופו של דבר הרגלי הצריכה הם הגורם המכריע בהתפתחות של כל תופעה. זה שאנשים עשו בורניים ביחס לאינפורמציה שהם צורכים - זה גם נכון. אבל מי אמר שבאמת האפקט שהוא עושה כל כך חזק? האם קיבלתם תגובות משמעותיות? ראיתי

רבים מושרים ללא מילים, אבל כמות המילים שאפשר לדבר על הניגונים היא עצומה", פותח מנדי. "על ההיסטוריה של הניגון, המלחין של הניגון והתוכן הפנימי שלו. ניגון לא נוצר בחלל ריק, אלא בתוך תפילה של חסיד, או אחרי אירוע מכונן שהיה לו. לפעמים צדיק חיבר ניגון על פי דברים שידועים לו. כל ניגון הוא עולם ומלואו.

"הפודקאסט 'הללו' בעצם מגיע כתוצאה מתבקשת מפרוייקט 'צמאה' של חמי הרב משה שילת. מטרת הפרוייקט של הפודקאסט היא - בדומה למופעי הניגונים עצמם - לקחת את הניגון החסידי ולשים אותו בקדמת הבמה, תרתי משמע. כלומר, גם שיכירו את הניגון החסידי ויתחברו לתכנים העמוקים שלו, וגם להנגיש אותו בשפה ישראלית, עם האמנים הכי טובים שיש. בצורה כזו, הציבור הישראלי מקבל 'בוסט' רוחני מאוד גדול. העיקרון של הפודקאסט זה לקחת את האור הגדול והנשמה הבהוקת של הניגונים ולהכניס אותם לתוך כלי מתאים, לגוף חי ובווער".

מאיפה הגיע הרעיון?

"הפודקאסט הפך לכלי פופולרי מאוד לאחרונה", הוא מזכיר. "צריכים להבין, פודקאסט הוא לא משהו שמתנגן מאליו ברקע כמו רדיו בטרנזיסטור. פודקאסט הוא משהו שאדם שומע כי הוא רוצה לשמוע דווקא את התוכן הזה. אנשים היום מחפשים תוכן, הם לא סתם מזופפים בערוצים או באינטרנט. אנשים היום רוצים לשמוע תכני נישא, להעמיק בדברים - אם זה פוליטיקה, אם זה כלכלה, אם זה נדל"ן, NLP או חוסן מנטלי, אנשים רוצים להבין ולהעמיק בתכנים שמעניינים אותם. פודקאסט זה כלי עוצמתי שמגיע לבן אדם - לקרביים שלו".

למה זה עוצמתי יותר מלמסור שיעור או לכתוב ספר? מי 'תוקע לידך' ומתחייב שזה עוצמתי יותר?

מנדי: "ספר, אתה יכול לקרוא רק כשאתה בקשב מלא. אתה לא עושה כלום, רק יושב או שוכב איפשהו, מחזיק בשני ידיך את הספר וקורא אותו. כשאתה קורא ספר אתה מנוטרל מכל עשייה אחרת. זה מצב נדיר מאוד בחיים שלנו. פודקאסט מגיע כשהידיים עמוסות אבל הראש עדיין רעב. פודקאסט ממלא לך את החסר כי הוא לא 'במקום', אלא 'במקביל'. כשאתה נוהג אתה לא יכול לקרוא ספר. כשאתה שוטף כלים, כשאתה יוצא לריצה, כשאתה עושה כושר - אתה לא יכול לקרוא ספר וגם לא לראות סרט, לצורך העניין. מה שנשאר זה לשמוע. אז יש את השירים, שזה הניגונים של 'צמאה', אבל בין לבין יש גם את המרווח

אושיית רשת מפורסמת, אדם שעוסק בשיווק ומכירות, מוביל בתחומו, שהעלה פוסט בדף הפרטי שלו בו הוא כתב, "שמתם לב שהקהל מהפודקאסטים הוא קהל קשה לסליקה?", זאת בהשוואה לערוצי פרסום אחרים. הוא מאפשר לאדם להישאר מרוחק ולא מחויב. לכן אני שואל, מי אמר לכם שזה כלי כזה חזק?

שמוליק: "בהתחלה באמת קצת חששנו, אבל אנחנו מקבלים המון פידבקים מהשטח. זה מוצר שצריך להשקיע בו הרבה, כי הקהל בורני ובוחר לשמוע רק מה שמעניין אותו. זה לא פראייר שצופה בטלוויזיה ואם צצה לו פרסומת אז הוא צופה בה. הוא בוחר, או לשמוע אותנו, או לשמוע כלכלן שיסביר לו איך לעשות כסף, או מנטליסט שידבר איתו על הגשמת חלומות".

כלומר, החשש שלכם נבע מזה שפודקאסט הוא מדיום שמראש מיועד לאנשים מאוד בורניים. זה קהל איכותי, שהזמן שלו יקר לו ותשומת הלב שלו היא המשאב המקודש אצלו והוא בוחר להקדיש את הזמן שבו הוא יוצא לרוץ, לתוכן דווקא שאתו הוא בוחר לשמוע.

מנדי: "כן. זה גם מבחינת העריכה, שחייבת להיות איכותית, אבל גם מבחינת התכנים. כמו שאמרנו אלו 'תכני נישא', שמציעים ניגונים וחסידות ודברים שמרוממים את הנפש, אבל נמצאים בשוק מול פוליטיקה, כלכלה, עסקים ואנחנו צריכים לחבר את האדם שיבחר לשמוע אותנו".

שמוליק: "אנחנו נמצאים בתוך מהפכת המידע בשני קצוות שונים: מצד אחד, הנושא של רשתות חברתיות הלך והקצין עד רמה של טיקטוק. סף הגירוי של האדם, כמו גם הקצב ותנועת העיניים מהירים בצורה בלתי נתפסת. אבל - וזה הקצה השני - אחרי שעתיים-שלוש של גליה אינסופית, נוצר אצל האדם חסר לתוכן הרבה יותר עמוק שיגע בו. וכאן האפשרות לעשות טרנספורמציה.

"בעולם של וידאו, קשה מאוד להתחרות בסף הגירוי והריגוש הזה של הרילס והטיק-טוק עם שיעור תורה שיקפוץ על המסך, זה מאתגר מאוד. הגיעים הבודדים שנשארו לנו אלו רגעים של קשב אינטימי, כשאנחנו לא יכולים לברוח, אם זה שטיפת כלים, נהיגה וכדומה. זה לא רק שטכנית עכשיו אין לי טלפון, אלא שיש צמא הרבה יותר גדול בנפש לתוכן הרבה יותר עמוק ונוגע, למשהו שאדם אומר: אני שומע את זה, וזה משמעותי לי. הפער הוא שככל שאתה יותר מכור ויותר מושפע מכל מה ששמים לך ברשתות ואתה לא בוחר, אז כשאתה מגיע לתוכן הזה, אתה בוחר אותו בקפידה. אתה רוצה להתחבר אליו, אתה רוצה שהוא יגע בך ושידבר על נושאים שמאוד ספציפיים אליך, כי שם אתה ממלא את החסר הזה שיש לנו היום בכל הקשור לצריכת תוכן איכותי ונוגע. אנשים אומרים לנו: אני רוצה פודקאסט איכותי. את הזבל אני כבר מכיר. זאת תהיה השעה האיכותית שלי".

מה שאתם אומרים בעצם זה שאם לא יעשו דברים ברמה סופר-גבוהה, זה לא יתפוס?

מנדי: "בהחלט. אחרי שהחלטנו ללכת על זה, עברנו הרבה גלגולים. חיפשתי אנשים שיקחו על עצמם לעשות פודקאסט ברמה גבוהה וכיפית, עד שמכר

מסוים הכיר ביני לבין שמוליק. הרעיון היה לספר את הסיפור של הניגון. יש הרבה סוגים של פודקאסטים. אנחנו התבססנו על הפורמט של 'שיר אחד' מבית התאגיד, שמספר את סיפורו של שיר בצורה מתגלגלת.

אבל הפודקאסט שלנו זה לא רק סיפור היסטורי. זה לא סיפור ששואב את המאזין 200 שנה אחורה, אלא לוקח את העבר ומביא אותו לפה, לתשפ"ג. השומע של הפודקאסט צריך להיות בתחושה שעכשיו מול העיניים שלו זה קורה. לא רצינו להביא עוד פודקאסט שבו שני אנשים מדברים זה עם זה, זה נהיה כבר משעמם. חיפשנו משהו שיהיה אינטראקטיבי, חווייתי, מתגלגל."

מה זה אומר מתגלגל?

מנדי: "מתגלגל" זה לקחת סיפור ולהקיף אותו מכמה זוויות. אם זה רב, אם זה משפיע, אם זה חוקר באקדמיה, אם זה נכד של מחבר הניגון. הבאנו למשל את הנכד של מחבר הניגון 'הושיעה את עמך', שסיפר מזווית אישית על סבא שלו והניגון."

מיקרופון לכל דכפין

הניגון הזה, "ניע ז'וריצי'י", הוא במקום חגי' אז - סולם מזרחי שמופיע במוסיקה המזרחית. זה דבר מעניין, שהרי מדובר בניגון שמחה, ניגון מהיר וקצבי ביותר, ואנחנו רואים שהרבה ניגוני שמחה הם לא בסולם מז'ור, של אדם שמרגיש שכבר הגיע אל היעד והוא כבר בעונג ואושר; המקום - הסולם הזה, שנקרא גם "פריגיש" והמוסיקולוגים מכנים אותו "אהבה רבה", מבטא כמיהה מוגברת, רצוא אינסופי, תשוקה בלתי- מוגבלת למשהו. (לב לייבמן, ניע ז'וריצי')

שמוליק, איך אתה באמת נכנסת לענייני הפודקאסט?

שמוליק: "הסיפור הזה הוא באמת השגחה פרטית, איך שהקב"ה חיבר בינינו. אני השתחררתי משירות צבאי בקבע באמצע הקורונה. היה לי הרבה זמן חלום לעשות פודקאסט. פודקאסטים קיימים בעולמנו מאז שסטיב ג'ובס השיק את האיי-פון, והכניס לשם את אפליקציית הפודקאסטים. לא כולם מבינים מה ההבדל בין פודקאסט לרדיו. אז ההבדל הוא קודם כל בזה שכל אחד יכול ליצור אותם; כל אחד יכול לקנות מיקרופון במאתיים דולר ולהקליט בעצמו פודקאסט.

"ההבדל המשמעותי הוא התוצאה: רדיו, בגלל שהוא כלי מסחרי, שרוצה להרוויח כסף מפרסומות, חייב לפנות למכנה המשותף הנמוך ביותר. הוא חייב שכל הזמן יהיו בו אייטמים, לקפוץ מנושא לנושא וכו'. מה שהפודקאסטים עשו לעולם התוכן, בגלל ההבדל הטכני שכל אחד יכול ליצור אותם, זה להביא עולם שלם של תוכן של מומחים אמיתיים - דוקטורים, מומחים להיסטוריה ולכלכלה וכן הלאה - שנותנים שעה שלמה שלא מחויבת לרייטינג, שלא צריכה לדבר למכנה המשותף הנמוך ביותר, ויכולים לייצר תוכן נישתי, תוכן עמוק, שכל אדם יכול לשמוע אותו ולהתאהב בו ולהגיד: זה ממש תוכן שאני רוצה לצרוך."

"ארה"ב הקדימה אותנו בהכול, בדברים הטובים והרעים, אבל לארץ זה הגיע בערך ב-2010-2011. אז התחילו כמה גדולים. אחר כך התאגיד נתן לזה בוסט, כי הוא הראשון שהיה מוכן לשים על זה כסף, ולפתוח מחלקה של אנשים שיסתובבו ויגידו: אנחנו פודקאסטים, על זה משלמים לנו. אבל עוד לפני זה קמו אנשים מעניינים שעשו דברים. אפילו אם נדבר על פוליטיקאים, יש הבדל גדול בין לשבת איתו לשיחה של שעתיים לבין ראיון של חצי שעה במקרה הטוב. זה לא נגמר ב'תצביע' או 'אל תצביע'; בשעתיים האלה אפשר לייצר שיחה כנה. האוטנטיות הזאת דיברה אליי מאוד. אפשר לעבור את המסך של הרייטינג. אפשר לשמוע בן אדם מדבר מקירות ליבו, אם זה מהידע שלו, מהלב שלו או מהאוטנטיות שלו.

"הפודקאסטים הם נישא שכל יהודי שמוכן להשקיע בדבר הזה, מוזמן אליה. כיום יש מחסור בתוכן יהודי וחסדי מושקע בפודקסטים. יש אנשים שעלוקחים שיעור תורה ומעלים אותו ליו-טיוב או לפודקאסט, אבל זאת לא המהפכה. אנחנו צריכים להתחבר למה שהחברות המסחריות עושות, שיהיה מוכן לשלם על הדבר הזה ולבנות משהו שהוא ברמה של סרט דוקו, עם סטודיוסלינג וסטודיובורד ותסריט וקריינות ועריכה וכן הלאה, עד שזה יעבור באוזן משניה לשניה ברמה שהמאזין יתרשם שזה ברמה מאוד גבוהה. הדבר הזה מצריך המון השקעה, מרמת הראיונות והמיקסים וכן הלאה. אנחנו לא מותרים על אף שלב, ומשתדלים לעשות הכל

"בשביל להיות במקום חדש בעבודת ה', אתה צריך לבטל את עצמך. בשביל לעבור מ'יש', ממציאיות מסוימת, למציאות אחרת - אתה צריך לשים 'אין' באמצע, ביטול, והביטול הזה נהיה על ידי ניגון. כלומר: ההתבטלות הזו, הניגון, הדבקות, הכניסה פנימה למקום שבו אני פחות קיים, פחות נוכח, ומבטל את עצמי - מאפשרת לי לקבל חידוש, ישות נכונה". (הרב משה שילת, מהבעש"ט ועד צמאה)

ברמה הכי מקצועית. אנחנו עוברים על כל פרק עשר עד חמש עשרה פעם.

"בכל מקרה, אחרי שהשתחררתי מהצבא קניתי ציוד של פודקאסט. לא עניין אותי לעשות סתם שיחה של שני אנשים שמדברים חצי שעה וזהו. ניסיתי לעשות את זה, אבל בגלל שהיו לי סטנדרטים גבוהים, ראיתי שאני צריך ממש לעבוד בזה, ואף אחד הרי לא מימן לי את זה... הרגשתי שיש משהו שאני מאוד רוצה לעשות, והשקעתי בו המון לימוד עצמי, אבל זה נתקע שם. יום אחד השמעתי סקיצה של שלוש דקות לאותו מכר משותף והוא התלהב מאוד, אבל אמרתי לו שאני לא יכול להשקיע בזה, כי זה ברמה של עבודה במשרה מלאה. המכר סיפר את זה למנדי, כששמע שהוא מחפש ליצור פודקאסט לצמאה. אגב, הסקיצה הזו אף פעם לא יצאה לאור. היא הייתה על הנושאים הכי עמוקים בתורת החסידות. אז אמרתי לעצמי: בוא ננסה להקליט, לקחת דברים ולעשות אותם מעניינים, שכל אחד יוכל להתחבר."

איך פודקאסט נולד

תארו את התהליך שאתם עוברים, מהרגע שאתם בוחרים את הניגון שעליו תרצו לעשות פרק.

מנדי: "סיעור המוחות מתחיל עוד ברעיונות של הניגונים, ברמת הכותרת ונקודת הפתיחה של הניגון."

שמוליק: "חשבנו על עונה. לקחנו את כל שבעים הניגונים של 'צמאה' ושמונו אותם בטבלת אקסל. התחלנו בצורה הכי מתמטית: לאיזה ניגון יש סיפור מובהק, לאיזה ניגון יש רק נושא וכן הלאה. איזה ניגון שמח, איזה שקט, מה מוכר ומה יותר אנונימי."

"קיבלנו הרבה תגובות באירועי 'צמאה'. הפידבק שאני הכי שמח ממנו הוא למשל בפרק על 'רחמנא', שיהודי בא ואומר לי, 'תשמע, הפכת לי את כל אלול, לי ולמשפחה שלי. חשבתי דבר אחד על אלול, ופתאום קיבלתי את הגישה של אלול חסידי'. דרך ניגון אחד הגענו להמלך

למרות שכל פרק הוא באורך של חצי שעה, העבודה יכולה להימשך כמה שבועות. לא ברצף, אבל בין שלבי התחקיר והעריכה, ואחר כך לעבור על זה להגהות וכן הלאה – זה שבועות במצטבר לפרק. זה לבנות בניין”.

שמוליק: “העבודה הכי כיפית והכי קשה זה לעשות את הפתיח, דקה וחצי של שמע שמחברות בין הניגון והמראיין המרכזי, או את משפט הפתיחה”.

אנחנו בתרבות של כותרות, שבה הכותרת תחרון את גורלה של הכתבה או המייל, והפתיח יחרון את גורלו של הפרק.

שמוליק: “אתה יכול להבין את זה ככותב. אני יושב בבית ועובר, וברגע שאני מגיע לפתיח טוב, שנשמע טוב בתוכנה, אני קופץ מהתרגשות ואומר לאשתי יש פרק!”. לפעמים היא אומרת לי, ‘מה פרק, יש לך עוד חצי שעה לעבוד עליו’.

ולקשר שלו עם האמן המודרני, זה רגע הקסם. זה הרגע שבו קורה הפרק”.

מנדי: “אתן דוגמה מהניגון ‘הרשיעה את עמך’. במהלך ההקלטות דיברנו עם נאור כרמי, המפיק המוזיקלי של ‘צמאה’, וגילינו שההקלטות של הסינגל הזה ל‘צמאה’ התחילו ממש צמוד ליום שבו הרב טברסקי, המלחין של הניגון, נפטר. זה משהו שאתה נחשף אליו ללא הכנה מראש, ועושה לך יואור”.

ואז אתם בעצם לוקחים את הראיונות ומרכיבים דוקו ששוזר את כל הנקודות שהיו, במין מלאכת מחשבת של עריכה?

מנדי: “כן. זה החלק שלוקח הכי הרבה זמן.

בשדה, וכך במקום התפיסה של אלול מאיים, בו המלך רק רוצה להעניש אותך ובא אליך בדין – הכנסנו שמחה. זה הדבר! לקחת את התוכן הכי עמוק, ולהעביר אותו בצורה שאדם יכול לנסוע באוטו ולהגיד לעצמו – כיף לי! אני לא בהרצאה, פשוט כיף לי. ובסופו של דבר, האלול שלי שונה.

“אחרי שיש לנו ניגון מסוים לפרק אנחנו עושים סיעור מוחות, וחושבים מה יכולה להיות התמה של הפרק. למשל, יש את מה שאמרתי לך על ‘רחמנא’, אבל יש אנשים שיותר נהנו מפרקים היסטוריים. לכן אנחנו משלבים בין שני סוגי פרקים. פרקים היסטוריים ופרקים יותר קונספטואליים, שמסתובבים סביב נושא, למרות שבוודאי יהיה סיפור לניגון ושיחה עם האמן. נניח, הפרק שעכשיו סיימנו לעבוד עליו הוא ‘הנשמה יורדת’. הוא נע סביב זעקת הנשמה, למה ירדה הנשמה למטה, ביחד עם שולי רנד בהתוועדות מיוחדת על ירידות ועליות”.

מנדי: “אם ניקח למשל את הניגון הזה, ‘הנשמה יורדת’, ונפרוש את שלבי ההכנה שלו, אז ישבנו ופירקנו קודם כל את המילים של הניגון, להבין על מה בדיוק הוא מדבר. ‘הנשמה יורדת לתוך הגוף, וצועקת ווי ווי’, ועונים לה: ‘ירידה זו צורך עליה עד שכל זה הוא כדאי’. ניסינו להבין מה זו השאלה-הצעקה הזו, מה הניגון הזה רוצה לבטא. הבנו שהשאלה הזאת היא שאלה קיומית. היא לא רק שאלה חסידית, שאדם שואל למה אני פה בעולם, אלא מהורד ועד כוש בן אדם שואל את עצמו למה אני פה בעולם. אחר כך בדקנו מאיפה הניגון הזה הגיע, מבחינה היסטורית. באופן אישי אני כבר מגיל שלוש עשרה או ארבע עשרה חוקר ניגונים חסידיים, שזה עולם שלם. מאיפה כל ניגון הגיע ולאן הוא הלך. כך למשל יש גם ניגונים שנכנסו לזמר העברי המוקדם וכו’. הרבה מהדברים האלה גם נכנסים לפרק. מכאן אנחנו שואלים מה הדבר שהכי יגע במאזין”.

יש לך שנה לתואר שני

חדש במכללת הרצוג תואר שני בשנה אחת

הצטרפו לתוכנית ייחודית בלימודי התואר השני במקצועות

תנ"ך ופרשנותו | תורה שבעל פה | מחשבת ישראל | חינוך יהודי | חינוך מיוחד | ניהול וארגון מערכות חינוך

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

הלימודים מתקיימים בשלושה סמסטרים

יש פתיח, יש פרק

אתם ממש מהנדסים למאזין את החוויה. זה לא משהו שקורה מעצמו?!

שמוליק: “לפעמים מה שכתוב על הדף, בסטורי-בורד, ומה שקורה בפועל, שונה לגמרי. היו פעמים שיצאנו לדרך עם מחשבה שהפרק מדבר על משהו אחד, ומתוך התחקיר ובעיקר מתוך הראיונות ראינו שהסיפור הוא אחר. זה דוקו. אתה מדבר עם אדם ועם עוד אדם, ומתוך זה מתחיל להבין מה הסיפור של הניגון. הרגע הזה שבו אתה מפצח את החיבור בין הסיפור של הניגון לבין התמה שלו”.

תהיה יותר חזקה. יש כאן קושיה ותירוץ, עד שמגיעים למבנה הסופי."

געוואלד. זה בעצם נכס רוחני נצחי. אם אדם מעביר שיעור, אחרי שהשיעור נגמר הוא מתפוגג, אבל אתם יוצרים משהו שימשיך להתקיים.

מנדי: "יש פתגם שאומר שדבר שבדפוס הוא לדורות. ספר שנרפס – הוא נצחי. היום במציאות הווירטואלית זה נכון כפליים. מה שברשת הוא לעולם".

אני חלק ממה שהו גדול

במובן מסוים, ב'שיר אחד' הצליחו ליצור לא רק הצצה אל מאחורי הקלעים, אלא זו גם הייתה הזדמנות להציץ אל חיי האומן: איך אדם מצליח ליצור מהחיים שלו אומנות, לצקת את הסבל שלו ליופי, ויש שם דברים מדהימים ממש; וגם, קשר לישראליות, סיפורה של הישראליות. תמיד יש שם מעברה או שירות בצה"ל, תמיד יש הקשר סמי-היסטורי שנותן לדברים את הממשות שלם.

כשאתם עושים את זה על ניגונים חסידיים, זה גם ניסיון להבין את חיי הנפש של האמן הצדיק, של האמן הפנימי, וגם לתת איזושהי הצצה לממשות של התופעה הזאת. לפעמים מרוב שאנחנו לומדים תורה, החסידות הופכת להיות איזושהי פילוסופיה – גם אם היא פילוסופיית-חיים. אנחנו שוכחים שהחסידות היא אמת היסטורית, שהיא פילוסופיה שאנשים באמת חיו לפיה ושילמו עליה מחירים מאוד כבדים.

מנדי: "אנחנו לא רוצים להישאר בפילוסופיה ובהיסטוריה. אנחנו רוצים שכל פרק יהיה כמה שיותר פרקטי לחיים שלנו. להראות איך אנחנו חלק מהסיפור הזה, איך כל אדם שמסתובב פה הוא חלק מהסיפור הזה. זה לא סתם ניגון חסידי מערבות אוקראינה. זאת תפיסת עולם שלמה ומורכבת, שנוגעת לחיים עצמם".

מהו יעד קונקרטי שאתם מאחלים לעצמכם לשנה הבאה, שמבחינתכם ייחשב להצלחה?

שמוליק: "אם נצליח לגעת בקשת הרגשות שמרוממים את האדם בעבודת ה' שלו, שזה שמחה, כיסופים, צימאון, ולהביא אותו להתעוררות, זאת תהיה הצלחה. אלו התגובות שאני מקבל שגורמות לי להרגיש שאנחנו לא רק יוצרים תוכן טוב; אנחנו יוצרים תוכן יהודי חסידי שנוגע לאנשים בנקודת לבם".

מנדי: "הייתי רוצה שכן אדם יצא מפרק ויגיד, 'אה, הבנתי'. ה'אה' הזה, שזה קשור אליי. אני חלק ממה שהו גדול. אני בעצמי חלק מהסיפור, עליי בעצמי יש את האחריות: אם אני במצב של עצבות, להפוך אותו למצב של שמחה. אם אני באיזושהי מציאות שלילית, למצוא את הטוב שבסיטואציה, וכך להתחבר יותר לעבודת ה' פנימית ושלמה ולהנחיל את זה הלאה לכלל ישראל".

וחובה עלינו לדייק ככל האפשר את התוצאות.

"תחשוב שהיום אם מגיע מרצה בעל-שם לשכונה שלך, אתה יכול לשלם הרבה כסף כדי לשבת 40 דקות ולשמוע את אותו מומחה. אנחנו יצרנו מוצר שמגיע לאלפי אנשים, שצורכים אותו בחינם. מגיעים מרצים מהשורה הראשונה, אם אלה רבנים ומשפיעים, מרצים לחסידות, היסטוריונים, אנשי אקדמיה, אמנים, ומנהלים דיאלוג עם המאזין, בחינם. וזה הכוונה בהתמדה שלא קשורה רק להאזנות, אלא לכך שזאת עבודה. כל פרק דורש עשרות אם לא מאות שעות של עבודה. צריכים לבנות במאמץ כל קומה ואז לשבור אותה כדי שהקומה הבאה

ואני אומר לה, 'לא, יש פתיח טוב, אז יש פרק'."

מה הייתם מציעים לכן אדם שרוצה גם לפתוח פודקאסט?

מנדי: הדבר הכי חשוב עבור אדם שרוצה לעשות פודקאסט, חרץ מהעניין הכספי, זה התמדה. התמדה אינסופית. הפירות של פודקאסט הן כמו של עץ החרוב, שנוטעים אותו בשביל שבעים שנה".

למה התמדה? אצלכם בתחילת הדרך נאבקתם על כמות ההאזנות?

מנדי: "האמת שלא כל-כך, אצלנו זה היה צרות של עשירים. היו הרבה האזנות. אבל מה שכן, 'צמאה' זה אחריות, זו לא רק זכות גדולה אלא גם חובה מאוד גדולה. זה מותג מאוד נחשק

יום הששי

בלימודי התואר השני במכללה האקדמית הרצוג

הצטרפו לתוכנית ייחודית המתקיימת בימי שישי בלימודי התואר השני במקצועות היהדות

תנ"ך ופרשנות | תושב"ע | מחשבת ישראל

טובי המרצים בתחום

למידה היברידית שבוע מהבית ושבוע מהמקפוס

מלגות והחזר שכ"ל לזכאים

חדש! תואר שני בשנה אחת

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

הלימודים מתקיימים בשלושה סמסטרים

"אני כבר יודע בעל פה מה היא עומדת לומר"

"מכיוון שכל העניין הוא הרובד הפנימי שמבקש תוקף והכרה" הסברתי "אורנה, כאשר הוא עונה ומוכיח לך כמו בבית משפט שעובדתית את טועה איך את מרגישה?" פניתי לאורנה "זה ממש מקעים אותי! אני לא מבינה מה הוא לא מבין? זה רק מתסכל ומייאש אותי עוד יותר. הוא פשוט לא מבין אותי" אמרה בכעס מזווה בעצב. "שמואל, היא מזמינה אותך למפגש אמיתי. היא מזמינה אותך לקירבה למרות שזה מרגיש כמו בקרב, היא רוצה שתכנס לעולם הרגשי שלה, העובדות הן רק אמצעי המחשה לביטוי של הרגש שהיא חווה. כשאתה מגיב לעובדות, מתגונן ומסביר כמה היא לא מבינה וכמה היא מפרשת לא נכון את הדברים, היא בעצם מרגישה שאתה מבטל את הרגש שלה, שאתה לא מתקף ולא נותן הכרה למקום הנפשי שבו היא נמצאת ואז היא כועסת יותר ומעצימה את הכל כי היא בטוחה שאם היא תעלה את העוצמה הרגשית אז אולי סוף סוף אתה תקלוט אותה והאבסורד הוא שלך זה עושה ההפך, זה אוטם וסוגר אותך יותר".

"טוב. אז תלמדי אותי. אני צריך פרקטיקה" "בוא נדמיין שהיא מביאה לך מתנה מונחת בתוך קופסא... המתנה זה העולם הרגשי שלה והקופסה זה העובדות והאינפורמציה של מה שהיא אומרת. בשביל להגיע למתנה האמיתית אתה בסך הכל צריך לשאול את עצמך: מה אתה מבין שהיא מרגישה דרך הסיפור שהיא מספרת לך? ומשם תתחבר ותדבר על מה שהיא מרגישה ומה שזה גורם לה להרגיש ולא על העובדות אם הן נכונות או לא כי זה לא העניין, זה רק המעטפת של הדבר האמיתי. יש פה סוד גדול! כשאתה מתגונן ומדבר איתה על כמה היא טועה וכמה אתה בסדר, זה כי אתה פועל מתוך האגו, מתוך היישות שלך שמנסה להצדיק את הקיום שלה בעולם הזוגי שלכם וככה נוצר נתק ביניכם, כדי להיפגש אצלה בעולמה, אתה חייב להתפנות מעצמך, אתה חייב לפנות לה מקום אמיתי. נכון, אולי בבית משפט היית יוצא זכאי, אבל לא מדובר פה בבית משפט. כשהיא כאובה היא זקוקה לתוקף ולהכרה למקום שבו היא נמצאת, כך אתה בעצם מתייחס למה שהיא מביאה וככה נוצר קשר, ככה נוצר חיבור ואז תוכל לגלות מה הצורך הרגשי שלה בעקבות השיתוף" "אז מה בעצם הצורך הרגשי שלה בעקבות השיתוף שהיא מרגישה שאני לא עושה כלום בבית?" שאל בחשדנות "אם זה גורם לה להרגיש בודדה בקשר ולא מוערכת, אז הצורך הרגשי שלה הוא להרגיש אהובה, לא בודדה ומאוד מוערכת ואז אתה מבין מה היא באמת צריכה. ושם אתה נותן את המענה האמיתי".

"נמאס לי לשמוע את התקליט הזה שוב ושוב" התלונן שמואל "מה היא משמיעה לך?" שאלתי "זהו, אין ברירה! חייבים להתגרש! אני מיואשת. לא אכפת לך מכלום בבית הזה! יש לך לב של אבן. אתה אטום. איכפת לך רק מעצמך. כמה אפשר לצפות שאתה משתנה ואתה שוב ושוב חוזר לאטימות שלך? וכו' וכו'" התחיל לפרט לי.

"ומה אתה עונה לה כשהיא משמיעה לך את התקליט הזה?" שאלתי אותו "פעם עוד הייתי עונה לה שזה לא נכון, שהיא טועה, הייתי מוכיח לה פעם אחר פעם שהיא לא צודקת ולא משנה כמה הייתי מוכיח לה עובדתית, מדעית, אמפירית והלכתית או כמה עדים הייתי מביא לה שיוכיחו לה שהיא טועה, זה אף פעם לא עזר. והיום כשאני שומע את התקליט הזה הוא פשוט רעש מעצבן שנמאס כבר לשמוע אותו, הפסקתי להתייחס לזה, אני "מוריד מסך", מתנתק, לא עונה לה על זה, אני כבר יודע בעל פה מה היא עומדת לומר. היא כבר לא מחדשת לי כלום" אמר שמואל

"בדיבור של אורנה אליך קיימים שני רבדים: הרובד החיצוני - זה החלק האינפורמטיבי עובדתי. הרובד הפנימי - הרובד הרגשי, הרובד המבטא צורך נפשי שלא ממומש. זה בעצם כמו לצפות בסרט בשפה זרה, על מנת להבין לעומק את העלילה אתה חייב לקרוא את הכתוביות. אתה בעצם צריך לשים לב למנגינה שיש ברקע ולא להצטמצם רק לסצנה המצולמת ומה שאתה רואה בעיניים"

"אפשר דוגמא בבקשה? אני לא מבין" אמר בבלבול. "לדוגמא, כשהיא אומרת לך: לא אכפת לך מכלום בבית הזה! הטענה: אין פעולות שאתה עושה שמראות איכפתיות כלפי הבית. הרגש: אני מרגישה לבד בתוך האחריות של הבית, אני מרגישה שאתה לא רואה כמה אני נותנת, אני מרגישה לא מוערכת". כשהיא אומרת לך שלא איכפת לך מכלום בבית הזה, מה אתה עונה לה בדרך כלל?" שאלתי

"זה מרתיע אותי, איך אפשר להגיד שלא איכפת לך? תראי לי בעל מכל החברים שלי שעושה עשירית ממה שאני עושה. הוכחתי לה מיליון פעם כמה היא טועה במשפט הזה. אי אפשר להתווכח עם עובדות! זה שחודר על גבי לבן" אמר "נכון. אז עובדתית, אתה צודק כנראה. זה הרגיע אותה? הראת לה כמה אתה צודק והוכחת לה כמה אתה כן נותן ומשקיע" שאלתי "לא רק שזה לא עוזר זה מטריף אותה עוד יותר" ענה

"המקום הקדום של מקובלי צפת"

צילומים: יעקב אפללו

בְּאֶמְצַע הַעוֹלָם הוֹסֵד יִסְדֹּתָךְ
מִשְׁמֵי סֵלֶם נִצָּב לְעִמְתָךְ
מוֹרָה בְּשִׁלְמוֹתָךְ כִּי אֵת הַנִּבְחָרָת
פְּנֵה מִקִּרְתְּךָ וְאֶבֶן הָרֵאשִׁי

רָמָה עַל גְּבוּלֵי תְּבֵל רַב יְקָרְךָ
בְּפִזּוֹ לֹא יִסְלָה וּבְכִסְפִיר עֲפָרְךָ
גַּם מִחִסִּים אֲוִירְךָ וּמְאִירֵת עֵינַיִם
בֵּת יְרוּשָׁלַיִם בְּלִבְבוֹת חֲרוּשָׁה

הַר הַמְּוִרְיָה מְעוֹנָה הַמְּקַדֵּשׁ הַנּוֹרָא
לְכִסֵּא שְׂכִינָה וְאֲרוֹן הַתּוֹרָה
וְעִבּוּדָה שְׁהוֹרָה וְשִׁלְחַן הַפְּנִיִם
לְכַפֵּר עֲוֹנֵי מִזְבַּח נְחוֹשֶׁה

מְקוֹם הַנְּבוּאָה וְאוֹרִים וְתוֹמִים
וְהָאֵשׁ הַנּוֹרָא בָּאָה מִמְּרוֹמִים
בְּאֲרָצוֹת הָעַמִּים אֵין עֲרוֹךְ הַדָּרֶךְ
בְּרוּךְ שֶׁבְחָרְךָ לְעוֹמֵי יְרֵשָׁה

סְנֵהדְרֵי גְדוּלָה רַבְנֵי יִשְׂרָאֵל
כְּחֻצֵי הָעֲגוּלָה אֶצֶל הַהֲרָאֵל
עֵין רְאֵתָה אֶל תּוֹכְךָ אֲשֶׁרִי חֲלָקָה
אֲרִץ הַחֲשׂוּקָה מְאֻבּוֹת שְׁלֵשָׁה
לְבָבוֹת יְכָאֲבוּ עֵינַיִם תִּכְבְּיָנָה

על הצינור ולהתפלל ברבי יהודה, חזון אפנור בזמן עשרות שנים אחורה. רק אל תשכח להכיר טובה למקום, ביקש הרב זצ"ל מאותו אדם שהגיע לצינור, התפלל בכוונה מלאה וב"ה שפר עליו חלקו והוא שב להיות בעל נכסים והון גדול. האיש לא שכח את בקשת הרב זצ"ל: "הוא קיים את מצוות הרב, הכיר טובה למקום והקים את היסוד לאתר הענק שיש שם היום", מספר אפנור. "אחרי הגיעו רבים שנושעו וב"ה לפנינו מתנוסס כיום הצינור של רבי יהודה בר עילאי לתפארה".

קשר הדוק לארץ ישראל

רבי יהודה בר אלעאי היה מתלמידי רבי עקיבא והוסמך יחד עם חמשת תלמידי רבי עקיבא בל"ג בעומר. הוא היה מגדולי התנאים בדור הרביעי וכונה "גדול המדברים בכל מקום". בין הציטטות הזכורות בתורתו ניתן למצוא את "כל שאינו מלמד את בנו אומנות כאילו מלמד ליסטות" (קידושין כט), "גדולה מלאכה שמכבדת את בעליה" (נדרים מט), ועוד רבות אחרות. בספר חסידים מובא כי אנשי צפת נוהגים היו לעלות לצינור כל ערב ר"ח לצינור, להתפלל ולשיר שם בתפילה שיהודים לא יגורשו מארץ ישראל את הפיוט "ארץ הקדושה" שחיבר רבי אברהם סלאמה:

אֲרִץ הַקְּדוּשָׁה יְקָרָה תְּמוֹנָה
לְתוֹרָה וְתְּעוּדָה תְּקַרָּא דְרוּשָׁה

מ קום קטן, מוזנח, ללא גישה מסודרת, ורחוק מעין כל. כך נראה עד לפני כמה עשרות שנים צינונו של התנא הקדוש רבי יהודה בר עילאי. אך בין הבודדים שכן הגיעו אליו היה מורנו ורבנו הרב מרדכי אליהו זצ"ל, שהקפיד בכל שנה בל"ג בעומר ובהילולת בר עילאי לעלות אל הצינור יחד עם הרב מוצפי, ועם תלמידים נוספים.

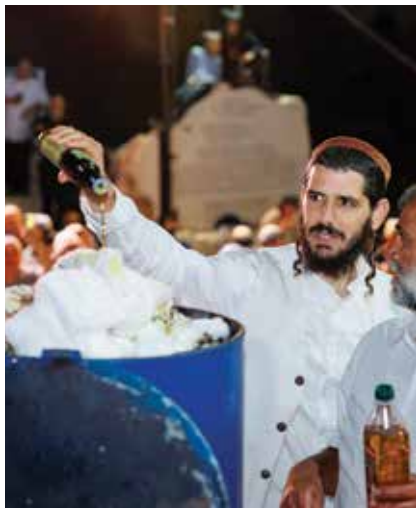
לפני כשלושים שנה, לאחר שביקר בצינור, ביקש הרב מרדכי אליהו זצ"ל מבנו הרב שמואל אליהו ומדוד אפנור להקים בצינור מסורת של הילולה גדולה, ולהעלות את המודעות הציבורית לגדול כל כך, ולהעלות את הצינור כך שיכבד תנא לחשיבותו. בעקבות בקשתו של הרב זצ"ל שופץ מתחם הצינור, הוקמה רחבה במבנה גדול עם מקום להדלקה ועוד.

היום, כשלושים שנה אחר כך, זה כבר נראה אחרת. אל מתחם הצינור המכובד שהורחב עוד ועוד, מגיעים מדי שנה בשנה רבבות להילולה השנתית של רבי יהודה בר עילאי, מתפללים, נושעים ומתחזקים בעבודת ה'. דוד אפנור, שהיה שותף למיזם בקשתו של הרב זצ"ל, שופך אור על בקשתו של הרב אליהו, לכבד את הצינור של תנא קדוש שמעט נשכח מהתודעה הציבורית.

סיפור הרחבתו ובנייתו של מתחם הצינור מתחיל באדם שירד מנכסיו והגיע באחד מביקוריו לרב מרדכי אליהו זצ"ל שהציע לו לנסוע, להשתטח

כבכל שנה, גם השנה תתקיים הילולת התנא הקדוש רבי יהודה בר אלעאי זיע"א, מיסודו של הרב מרדכי אליהו זצ"ל. ההילולה תתקיים ביום חמישי, אור לי"ד באייר תשפ"ג (4.5.2023) בציון התנא בעין זיתים, צפת. שמחה גדולה, הדלקה ודיבורים בתורתו, התוועדות ותפילה מיוחדת לנשים. ניתן להיעזר בהסעות להילולא בחינם מחניון עין זיתים ומהתחנה המרכזית בצפת. ההילולה תכובד בהשתתפותו של הרב שמואל אליהו שליט"א, רב העיר צפת, הרב חיים בוק שליט"א, אב"ד צפת ועוד. כמו כן תתקיים התוועדות מיוחדת בענין הדבקות בצדיקים עם הרב אייל יעקובוביץ והרב דוד פוטש. חפשו בגוגל: הילולת רבי יהודה בר אלעאי תשפ"ג.

שליט"א, רב העיר צפת, ועוד. "ההילולה בציון של רבי יהודה בר עילאי היא בשורה של ממש", מעיד אחד המשתתפים. "חוויה עוצמתית של שמחה ברוב עם אך יחד עם זה נגישה ונוחה להגעה. היינו כמה פעמים, קיבלנו ברכה מהרב שמואל אליהו והרגשנו חיבור מאוד גדול לדור התנאים שהתהלך בגליל". המארגנים מציינים כי רבים מגיעים להילולה עם כל המשפחה לקיים את טקס החלאקה ברוב עם, אולי גם כי בל"ג בעומר מאוד קשה להגיע עם הילדים, ומבקשים מהרב שמואל אליהו לגזור את השערות הראשונות... ■

בעקבות ההגעה לציון של רבי יהודה בר עילאי: "אני מכיר באופן אישי אנשים שהתפללו על רפואה, פרנסה, על הריונות ולידות, ונושעו גם לאחר עקרות של עשרים ועשרים וחמש שנה. היה גם זוג שהאישה היתה עקרה מספר שנים וב"ה נפקדה, והברית ובר המצווה התקיימו שם בציון", מסכם אפנור.

ההילולה השנתית

גם השנה, כבכל שנה, מתקיימת הילולת התנא הקדוש רבי יהודה בר אלעאי זיע"א, בהשתתפותו של הרב שמואל אליהו

דמעות ישאבו ידים תרפינה
יען כי נתונה חמדתה לתרם
פספה בכרם כמלוונה במקשה

את רבת ברכות פתוך עם סגלה
כף יפי ומלכות תפארת ותהלה
מאז הם בגולה את רבת המהומה
כאשה שוממה מכורה נטושה

מארבע הפאות שרידי עדתך
עיניהם תלויות אל אהבתך
עד יקים תרבותיך ארון המתנשא
ואותך יעשה בריאה חדשה

הומיה כאבל עניה סוערה
עוד תהי כתבל לעולם גבירה
לשם ולתפארת לאורך ילכו
ובכן יתברכו יחד איש ואשה

מאז, נקשר הציון בקשר הדוק לאהבת הארץ. לדברי אפנור "הרב מרדכי אליהו זצ"ל הנהיג בחזרה את נוהג העלייה הקדום לציון ממקובלי צפת בי"ד אייר ולא ויתר אף פעם אחת. במשך שנים רבות הייתי עולה לציון רבי יהודה בהילולה עצמה עם הרב זצ"ל ועם תלמידיו שהגיעו מירושלים ואף עושים הילולה שנייה בל"ג בעומר".

דווקא בהילולה

את הציון הקטן סביב מערת קבורתו של רבי יהודה בר עילאי, ביקש הרב זצ"ל להגדיל עוד ועוד: "אני זוכר את תנועת ידיו של הרב זצ"ל שהיה מבקש: תפתחו, תגדילו ותרחיבו, כשהכוונה גם לברכה שתגדל מהמקום הזה.

"הרב אמר שלא ייתכן שלרבי שמעון בר יוחאי ורבי מאיר בעל הנס יש בניינים מפוארים מטופלים ומטופחים ולרבי יהודה אין. חייבים לעשות ולהקים. ומברכתו נולד אתר לא קטן".

על הקשר הייחודי שיש לתנא רבי יהודה עם יהודי הארץ מספר אפנור: "רבי יהודה בר עילאי חי את ארץ ישראל, ובגלל החיבור והאהבה שלו לארץ ישראל חכמי צפת בחרו בקבר הזה כמקום תפילה, ובתקופת רבי שלמה אלקבץ והאר"י הקדוש היהודים היו מתפללים דווקא שם שתבטל הגזירה ולא יגורשו היהודים מהארץ", הוא מסביר.

שיקומו והרחבתו של הציון ארכו שנים ארוכות: "בשנה הראשונה והשניה היינו מחפשים עשירי למניין. אשרי עם ישראל, היום לא ניתן לספור את הרבים שמגיעים". למי שמעמיק ומבין את העניין המיוחד שיש בהתקשרות לצדיקים והשתטחות על קברותיהם, מזומנת חוויה מיוחדת. "האר"י הקדוש מזכיר שדווקא בימי ההילולה המעלה גדולה יותר לבוא ולשמוח וללמוד מתורתו של אותו צדיק. היום עצמו גורם לאווירה המיוחדת", מסביר אפנור. "את המסורת בי"ד באייר כתב הנכד לשל"ה הקדוש, ומי שמתטח על קברות צדיקים יודע שיום האזכרה הוא יום גדול ומסוגל".

באמתחתו של אפנור אינספור סיפורי ישועות

התנועות
התנועות

הרב יוסף יצחק ג'ייקובסון

אהבה

בלי אותיות קטנות!

המשנה אומרת בכוונה "אהבה שהיא תלויה בדבר" - כעת, נכון לעכשיו. כי זה לא ממש משנה מהיכן מגיעה האהבה וכיצד היא התחילה. היא יכולה להתחיל באופן הנפלא והמדדים ביותר, כמו הורים שמשתגעים מרוב אושר בלידת ילדם, אך לאחור מכן נעשית תלויה בכמות הנחת והאושר שהילד מביא הביתה. פתאום זה כן משנה איך הוא נראה וכיצד הוא מתנהג.

פעם ראיתי תיעוד של קבוצת פילים ההולכים במדבר ביושב נורא, ללא שום מאכל או משקה. בשלב מסוים, פילון צעיר כבר לא היה מסוגל להמשיך ללכת, ורואים את האמא הפילה מתרועעעת הלך ושוב - לא יכולה להחליט האם להמשיך לחפש מים או להישאר עם הפיל הצעיר שעומד להתייבש. זה חלק מחוקי הטבע - הורים אוהבים את ילדיהם אפילו על חשבון מצבם האישי, אבל חשוב מאוד לשמור שזה לא ישתנה; שזה לא יהפוך להיות אהבה שכן תלויה בדברים כאלו או אחרים.

האמת היא שהורים מאמינים שהם אוהבים את ילדיהם ללא תנאים, הם חושבים שאהבתם אינה תלויה בדבר, ואתם יודעים מה? הם צודקים. אבל האהבה הזו יכולה להוביל לכאב. כאב מכך שהציפיות לא מתגשמות, כאב מכך שהילדים הורסים לעצמם את החיים, פוגעים בעתידם, ואז הכאב מכסה ומעפיל על האהבה העצמית שאינה תלויה בדבר, ואז יש לנו אהבה שתלויה בצורת ההתנהגות או דרך החיים של הילדים.

כהורים, מחובתנו לשמור על עצמנו. לשמור על האהבה שלנו לילדינו ולוודא שכל התהליך של ההורות, השנים של ההשקעה והחינוך, לא יערפלו או יסיט את האהבה העצמית הטהורה שהייתה לנו בעבר. אנו אכן אוהבים את ילדינו בלי גבול, אך אם לא נראה להם את זה איך הם ידעו? כיצד הם יבינו שאנו נהיה לציידים גם כשהם לא ימלאו את משאלות לבנו לטובה?

מצד שני, יכולה להיות אהבה שהתחילה על בסיס הנאה משותפת, על בסיס חיצוני או טכני, כמו ידידים שיש להם מכנה משותף בתחום מסוים שהם מתעניינים בו. אבל אם הם יעברו על זה, זה יהפוך לאהבה שאינה תלויה בדבר כמו אהבת דוד ליהונתן שהייתה נגד האינסטינקטים הבסיסיים, נגד רצונו של שאול ונגד עתירו הממלכתי של יהונתן. למרות הכל, היא צמחה להיות אהבה טהורה שאינה תלויה בכלום, אפילו לא בהפסד המלוכה אחד עבור השני.

אהבה שאינה תלויה בדבר לא צריכה להתלקח בן רגע. זהו תהליך שאנו מסוגלים ואמורים להגיע אליו צעד אחר צעד. היא אינה מתחילה כאלטרואיסטית. יש להעריך ולחשב את השני לפני שאוהבים אותו. ואכן, בתחילה זה אולי אנוכי ואולי קצת אגואיסטי. הזולת גורם לנו להרגיש טוב, מצחיק אותנו וכדומה. אבל זה

הזקן מיהר לאכול עם אשתו חולת האלצהיימר והשאיר את האחות בהלם < האבא זרק את הילד מהבית, אבל תפס את עצמו אחרי שנים טובים > שכן < אהבה יכולה להתחיל מבחוץ או מבפנים, אבל העיקר לעמוד על המשמר > ואין פתר המהר"ל מפראג את אחת התמיהות הגדולות של ספר בראשית

אני מכיר לצערי יותר מדי הורים שאהבתם לילדיהם הפכה להיות תלויה בדבר. תלויה בנחת שהילד יספק להם, בדרך שבה יתנהג, בצורת לבושו, דיבורו, בחבריו ובסוג בית הכנסת שהוא הולך או לא הולך אליה. ילדים לעתים חשים שישנה רשימת מטלות שרק באמצעותה הם יקבלו מהוריהם אהבה, דמי כיס, חיבוק או חיוך.

אם חלילה הילד אינו מתנהג לפי משאלות לבם של הוריו, האם פגה האהבה הטבעית המקורית? חלילה. אך ישנם הורים שמסתירים אותה. הם מכסים את האהבה הקיימת בליכס בשכבות של רצונות ותסכולים - מדוע הילד אינו כך, מפני מה הוא עשה כך, למה הוא אמר כך, ואוי לי שראיתיו בכך. פתאום האהבה שאינה תלויה בדבר הפכה להיות תלויה על מילוי רצונות ההורים.

כל הורה רוצה שילדיו יפרחו מן הקן, שיגדלו ויתעצמו להיות אנשים עצמאיים, העומדים בכוח עצמם בפני רוח מצויה ושאינה מצויה, ושלא יהיו תלויים תמיד על כתפיהם. בכל אדם מתקנא חוץ מבנו, ומי אינו רוצה שבניו יהיו יותר מצליחים ממנו, שיהיו בבחינת "מתלמידי יותר מכולם", ושלא ירשו את השריטות שלו?

אבל, איך לומר, לפעמים מתחת לפני השטח יש כאן אמירה סמויה מההורה: תהיה עצמאי - אבל לפי איך שאני מגדיר כיצד אדם צריך להיראות. תהיה בעל עקרונות, אבל בהתאם לעקרונות שלי.

לא מזמן קיבלתי אימייל מאחות במרפאה שסיפרה על אדם מבוגר מאוד שהגיע בוקר אחד לבדיקת דם שגרתית. הוא ביקש מהאחות אם היא תוכל בבקשה להזדרז במלאכתה, בגלל שבשעה תשע הוא אמור לאכול ארוחת בוקר עם רעייתו.

האחות התעניינה, לשם הנימוס, "יפה מאוד, כל יום אתה אוכל ארוחת בוקר יחד עם רעייתך?", הזקן השיב בחיוב, "כן, כבר עשרות שנים, תודה לא-ל". "והיכן נמצאת אשתך כרגע?" שאלה האחות. "היא במכון סיעודי", ענה הזקן. "היא מרגישה טוב?" התעניינה האחות, "עד לפני כמה חודשים היא הרגישה מצוין, אך היא נחלשת לאחרונה, האלצהיימר פגע בה לצערי", השיב האיש בסבר פנים עגום. "אני כל כך מצטערת אדוני", השתתפה האחות בצערו בכנות, "האם היא מזהה אותך?". "עד לפני מספר שבועות היא תמיד זכרה אותי, אך לאחרונה היא כבר איננה מזהה אותי", נאנח הבעל הוותיק. "ובכל זאת אתה ממחר לארוחת בוקר איתה, למרות שאיננה מזהה אותך!" התפעלה האחות. "אכן, היא איננה מזהה אותי, אבל אני מזהה אותה...".

מפעים. אבל איך מגיעים לרמה כזו של נאמנות ומסירות?

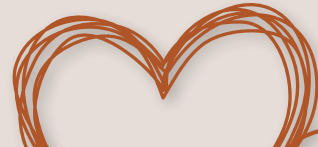
מנהגו של הרבי זי"ע היה לפרש בכל התוועדות בשבתות הקיץ משנה אחת מפרקי אבות. זכורני כיצד פעם אחת הוא דיבר על המשנה המפורסמת "כל אהבה, ושאינה תלויה בדבר - בטל דבר בטלה אהבה, ושאינה תלויה בדבר אינה בטלה לעולם". בעיניי, הזוג המבוגר הזה משמש סמל לאהבה שאינה תלויה בדבר. הקשר שלהם כבר אינו בא לידי ביטוי בצורתם החיצונית, או בחוץ שהם מעניקים אחד לשני. השנים שחלפו מסמסו את כל המאפיינים הזוגיים הללו וכעת נשארה האהבה לבדה, ללא שום צורת ביטוי אחרת מלבד צורתה הטהורה.

ישנם סוגים שונים של אהבות, אהבת הורים, ידידים וכדומה, והמפתח שהרבי לימד בהבנת המשנה הוא - לא מה מקור ושוורש האהבה, אלא על מה היא עומדת כעת.

יכולה להיות אהבה שהתחילה ממשוה עמוק ועוצמתי אך הפכה לאהבה מכנית התלויה בדבר, ויכולה להיות אהבה שצצה מתוך מאפיינים חיצוניים וטכניים, אך צמחה למשהו טהור ועמוק שאינו תלוי בשום דבר חיצוני.

אהבת ההורים לילדיהם היא טבעית, ללא צורך בעמל ויגיעה. הילד אינו נותן להוריו מאומה על מנת שיאהבו אותו ויתמסרו עבורו, ובכל זאת אהבת הוריו אליה היא עצמונית ועוצמתית.

אך האם תמיד נשארים כך פני הדברים? אני חושש לומר שלא.

השוכן בביתנו. ה' אוהב אותם ללא תנאים, ואנחנו נציב להם תנאים! ותראו מה זה, דווקא לאחר שישנה כלפי אברהם אהבה שאינה תלויה בדבר ה' מכריז: "כי ידעתיו למען אשר יצווה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט!" כי זוהי אינה הסיבה לאהבה אלא לרוב תוצאה מתבקשת שלה.

בעל התניא היה אומר: "יהודי אינו יכול ואינו רוצה להתנתק מאלוקות". כי אכן, כאשר מגלים את הקשר העמוק בין יהודי לקב"ה שאינו תלוי במאפייני התנהגות, דווקא אז גם ההתנהגות המעשית שלו עולה על המסלול הנכון בדרך אל בית ה'. לחיים, לחיים ולברכה. שנוכה.

ה' לא בחר באברהם מפני מעלותיו הגדולות שעתידות להמשיך גם בבניו, אלא ה' בחר באברהם ובוזרעו בקשר עצמותי שאינו תלוי או נשען על סיבות כאלו או אחרות, וכמו שאומרים חז"ל "להחליפם באומה אחרת אי אפשר" שהרי "בין כך ובין כך בני הם". זה מה יש, הוא בחר בנו, וכך זה יישאר לעד ולנצח נצחים. וכדי להבהיר את הנקודה הזו, בחרה התורה להשמיט את מה שהתרחש עם אברהם לפני הבחירה של ה' בו. כך היא מדגישה שכל הרקורד המפואר שלו אינו מהווה סיבה לבחירה - שאז אולי יש מקום להתחרט עליה, אם הצאצאים לא תמיד ייצגו את דרך הסבא בכבוד... - אלא זוהי אהבה שאינה תלויה בדבר.

ומאברהם אבינו נלמד אלינו, לילדים שלנו ולבני הזוג שלנו. הם כולם "חלק אלוקה ממעל ממש"

לא חייב להישאר שם, זה מסוגל להפוך למשהו מעבר לזה, לדבר אישי ומהותי.

כך גם בחיי הנישואין. הקשר יכול להתחיל כתלוי בדבר זה או אחר - בייחוס, במשפחה מתאימה, כשידוך, בעבודה מתאימה וכדומה - אך הוא אמור להתפתח ולהפוך למשהו שאינו ניתן לשבירה, לאיתנות ויציבות נצחית.

בכל הסוגים והדרגות הללו השאלה היא אינה מהיכן אנו מתחילים אלא לאן אנו הולכים. לאיזה כיוון ברצוננו שיחסינו עם הזולת יתפתחו, וכיצד אנו מגיעים לשם. שני המצבים הקיצוניים מלמדים אותנו דבר אחד - אהבה מסוגלת להשתנות, וזה תלוי בנו.

השתתפותי פעם בשבתון עבור הורים המתמודדים עם ילדים שנמצאים בזמני משבר. במהלך השבת דיברתי עם אב כאוב שהתוודה בפניי

שהוא גירש בעבר את ילדו שלו מביתו, לאחר שהילד התנהג באופן לא ראוי. שנים ארוכות היו צריכות לחלוף עד שהוא הבין כיצד עליו לבטא ולהעצים את האהבה הקיימת בו כלפי ילדו, ואכן הוא הצליח לאחר מאמצים רבים לקרב את בנו, להכניסו מחדש הביתה ולפתח יחסי אהבה עמוקים והרדיים ביניהם.

במוצאי השבת הבן הגיע למקום ודיברנו כמה שעות. בין הדברים הוא סיפר לי את אותו הסיפור מנקודת מבטו - כיצד אבא זרק אותו מהבית, ואת השינוי שעברו הוריו עד למצב הנוכחי. לדבריו, היו תקופות שהוא כמעט השתגע ממצוקות החיים שתקפו אותו מחוץ לחיק המשפחה, אבל אהבת הוריו שהגיעה כשהגיעה היא שהצילה אותו. הסיפור הזה לימד אותי שאהבה זה משהו שצריך לעמול ולפתח ולרענן כל הזמן, ושעלינו לעמוד על המשמר לראות שהיא אינה הופכת מכוז שאינה תלויה בגורמים כאלה ואחרים לכזו שכן תלויה בהם.

ברשותכם, אני לא יכול שלא להכניס לנושא הזה את הפירוש הנפלא של המהר"ל למשנה הזו, שמדבר על אהבת ה' לישראל:

התורה אינה מספרת כלום על חייו של אברהם אבינו לפני שה' התגלה אליו ואמר לו "לך לך", למרות שיש הרבה מה לספר עליו, כמו שהמדרש מספר לנו על הניסיון של אור כשדים - אברהם קפץ לכבשן האש למען האמונה שלו בה', בלי שידע שה' יציל אותו - אבל כל זה לא כתוב בתורה. רק כתוב שאתה רחוק שלושה בנים, אברהם התחתן עם שרה, ואז פתאום ה' בוחר באברהם בגיל 75 להקים ממנו עם סגולה.

מדוע? כי זוהי אהבה שאינה תלויה בדבר, אומר המהר"ל.

יום פתוח
יום שני י' באייר
—♡—

21 אי אלויה חלק
משהו חזק ונצח

מדרשת אילת

ספן אלוני לחיים

לגדול

- להעמיק** את החיבור לעצמי בליווי אישי בקבוצה קטנה ומגובשת
- לצמוח** במעטפת של גרעין תורני חם ומשפחתי
- מתוך לימוד ומפגש עם תורת החיים

מוזמנת לשקט המיוחד בין הרים וים

ניתן לשלב לימודי הוראה דרך המכללה, שמאפשרים מלגות למתאימות

מבית ישיבת "אילת השחר"

לפרטים נוספים והרשמה ליום פתוח: חנה 053-3339435
*המדרשה מיועדת לבנות אחרי שרות

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

אני סתם בחור רגיל, ממה יש לי לשמוח כל כך?

כשם שהנשימה היא המצב הטבעי של הגוף הבריא, כך השמחה היא המצב הטבעי של הנפש הבריאה. ולולא שיש באדם שמחה טבעית, הוא אינו יכול לקום כלל ממיטתו, כי היה מאבד את כל טעם החיים. השמחה היא הגילוי הטבעי של פלא משמעות החיים. והקב"ה "משיב" לכל חי רצון", נותן לכל חי את יכולת המרוצה שנוולדת מהשמחה ושואפת וחפצה בחיים, בשגשוגם ובהתפתחותם. ובצורה עוד יותר עמוקה ניתן לומר שהקב"ה משיב לכל חי את הרצון שלו, שהרי אלמלא הקב"ה רוצה ב'י, אין לי שום קיום.

מכיוון שלבעלי חיים אין אפשרות להכרה ודעת באור האלוקי שהוא יסוד חייהם, עצם שאלתך מעיד שהשמחה היא הדחיפה הפנימית שלנו להכיר את המשמעות האלוקית של חיינו. וכיוון שהאדם מוכשר לכך, הוא אינו יכול להסתפק בלא להעמיק בדעתו לשמוח באור האלוקי, "שמחו צדיקים בה' והודו לזכר קדשו".

למה ה' נתן לנו רגשות? היינו יכולים לעבוד אותו יותר טוב עם השכל בלבד.

כוודאי יש גם צד הפוך, שאפשר היה לברוא את האדם עם לב בלבד, וכמו שאומרים חז"ל "רחמנא ליבא בעי". אלא שהשכל יכול להעמיק חקר במה שמעבר לו, לנתח ולהתבונן, אבל הוא אינו יוצר הזדהות הנוולדת כשהאישיות עצמה מתמלאת חיות ואור וחום, שכל אלה נוספים על ידי הלב בלבד. ולכן כשם שהאדם השלם צריך גם ידיים וגם רגליים למטרות שונות, כך האדם השלם ברוחו צריך גם את השכל כדי להעמיק חקר בדעת אלוקים, וגם את הלב כדי שיוכל להגיע למדרגת "כל עצמותי תאמרנה", עד שכל אישיותו, לבו ובשרו ירגנו אל א-ל חי.

איזו עבודת ה' גבוהה יותר - קיום מצוות מתוך ציות או מתוך בחירה?

רבותינו ממשילים את העניין לעוף שיש לו שתי כנפיים, שבלי ההרמוניה שביניהן הוא אינו יכול לפרוח ולשוט בשמיים. עם כנף אחת בלבד, הוא מסתובב על מקומו ואינו יכול להתרומם. כך הן האהבה והיראה: כשיש רק אהבה, יש לאדם תחושה של קירבה כלפי מעלה, ויש בה צדק שהרי "קרוב ה' לכל קוראיו". אבל כשהיא באה לבדה, היא נופלת לטעות של 'חברותא כלפי שמיא' והנמכת האלוקות אל גובה כערכה. לעומת זאת, היראה מרוממת את הדמות האלוקית לעילא ולעילא מכל יכולתנו לתפוס אותה, אבל היא גם עלולה ליפול לנתק מוחלט. רק על ידי אהבה ויראה יחד יכול האדם להתרומם לדבקות אלוקית אמיתית. וכן בענייננו: הציות הוא תולדת היראה והכרת גודל הרוממות האלוקית שלמעלה מהשגה, והבחירה באה מתוך אהבה לה', לתורתו ולמצוותיו. ורק ההרמוניה שבין שני הצדדים הללו כאחד, יכולה להביא לדבקות אמיתית.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך f לפרסום: 052-4061065

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

וְהִסְרֵתִי מִחֶלְהָ מִקְרָבְךָ:

סובלים מקוליטיס כיבית?

קרוהן מבוסס יעני גס?

קרונליטיס!

תוסף תזונה חדשני לסיוע בהשגת רפיסיה

להשיג רק באתר:

<https://kronlitis.com>

או חפשו בגוגל:

קרונליטיס

המוצר אינו תרופה.

לאנשים הנטלים תרופות מרשם מומלץ להיוועץ בחפא.

• מסייע בהשגת רפיסיה תוך 4 עד 6 שבועות.

• חוזרים לחיים תקינים.

• רכיבים טבעיים בלבד.

• מיוצר בגרמניה על פי ידע ישראלי.

• כשרות מהודרת.

• מחיר השקה מיוחד - 50% הנחה עד גמר

המלאי.